

Voorwoord

door Marc van Beijsterveldt

Al maanden kijken de Weko en het bureau vooruit naar het 100^e nummer van de Weko-wijzer. "Groten" uit het verleden van de Weko en de Weko-wijzer zijn gevraagd een bijdrage te leveren, alle oude Weko-wijzers zijn uit het archief gehaald op zoek naar interessante artikelen die herplaatst kunnen worden. De deadline nadert en het blad is bijna vol.

Wat een groot aantal opmerkelijke artikelen, wat een historie is er vastgelegd in honderd nummers. Ik zie ook opmerkelijke verschillen met wat nu gangbaar is. Zo pleit Ton Kooijman in Weko-wijzer 3 nadrukkelijk voor het niet dupliceren van de spellen in de Meesterklasse viertallen en wordt ook een Weko-besluit gepubliceerd om dat niet meer te doen. U weet natuurlijk dat dat al lang weer is achterhaald. De Meesterklasse en Eerste Divisie spelen met geduplicateerde spellen en elke wedstrijd heeft zelfs zijn eigen set. Om u een idee te geven: aangezien er in één week-end zes wedstrijden worden gespeeld en er 38 deelnemende teams zijn, moeten er iedere keer 1824 spellen worden geduplicateerd. Er zijn zelfs plannen het dupliceren uit te breiden naar de Tweede Divisies en iedereen lijkt er inmiddels van overtuigd en te accepteren dat het spelen van geduplicateerde spellen een belangrijke meerwaarde heeft.

Naast de herplaatste historische artikelen vindt u ook een aantal interessante nieuwe stukken. De meeste zijn afkomstig van bekende auteurs: Ton Kooijman levert een bijdrage waarin hij u vraagt een aantal arbitrages uit de Meesterklasse parencompetitie op te lossen, Ruud Ruijg kijkt terug op zijn bridge-activiteiten in de afgelopen 25 jaar, Ben Schelen roept zijn collegacursisten (uit 1980) op om actie te ondernemen, Jos Jacobs laat zijn gedachten gaan over het vastleggen van de feiten en Ton Kooijman heeft ook voor dit jubileumnummer weer een aantal vragen van lezers behandeld in de rubriek "Van de groene tafel". Al in het nulnummer van de Weko-wijzer (toen nog "de Groene" genoemd) werd de eerste aflevering gepubliceerd.

Uiteraard ontbreken ook de uitspraken van de protestcommissie niet, deze keer van commentaar voorzien door een van mijn voorgangers als redacteur, Jos Jacobs. In het najaar is een bijzonder groot aantal protesten behandeld dus de komende maanden kunt u er aardig wat verwachten. Laat dat u niet weerhouden zelf iets te schrijven als u denkt dat dat voor wedstrijdleidend Nederland interessant kan zijn.

Ik wens u prettige feestdagen en veel leesplezier.

25 jaar Weko-wijzer

door Ad Cosijn (secretaris van de Weko)

'Wij zouden graag zien dat dit blad méér werd dan éénrichtingsverkeer', zo schreef de redactie in 1980 bij de lancering van dit periodiek. Toenmalig Wekovoorzitter Jan Louwerse voegde daaraan toe: 'Ik denk dat - met uw hulp en bijdragen - dit periodiek in een grote behoefte kan voorzien en een uitstekend communicatiemiddel is tussen allen die begaan zijn met het wedstrijdwezen'.

100 nummers later staan deze woorden nog recht overeind. De Weko prijst zich gelukkig dat de lezers de handschoen blijvend hebben opgepakt en nog steeds bijdragen leveren en vragen insturen. Want, en dat mag bij deze gelegenheid nog wel eens worden benadrukt, de Weko is er voor u en niet andersom.

Ten opzichte van 1980 is er natuurlijk veel veranderd. Met name de toegankelijkheid van de Weko is door middel van internet en e-mail

enorm toegenomen en de levendige discussies over spelregelkwesties in de nieuwsgroepen laten zien dat de belangstelling voor alles wat onder de Wekovlag valt, nog steeds zeer groot is.

Wat betekent dat voor de Weko-wijzer? Zal die de volgende 100 nummers halen? Ik denk van wel. Internet en drukwerk zijn geen substituten maar vullen elkaar uitstekend aan.

Internet als snel medium, de Weko-wijzer om bepaalde dingen nog eens op je gemak na te lezen en op je te laten inwerken. Maar ik ben geen E. Grajeshand die, zoals u elders in dit blad kunt lezen, zich al in 1992 aan wat meer gedetailleerde toekomstvisies heeft gewaagd. Namens de Weko wens ik u veel leesplezier met dit jubileumnummer en roep u allen op ook in de komende 25 jaar van u te laten horen. U hoort al genoeg van óns.

Uitspraken van de Protestcommissie

door Marc van Beijsterveldt, commentaar door Jos Jacobs

Protest 05-13

Hoofdklasse districtsviertallencompetitie

Spel 17

N / — ♠ V8
♥ A632
♦ AHB4
♣ H84

♠ H1052			♠ AB9763
♥ 85			♥ B10
♦ V53			♦ 62
♣ VB53			♣ 972

			♠ 4
			♥ HV974
			♦ 10987
			♣ A106

Biedverloop:

West	Noord	Oost	Zuid
—	1SA	2♠	... 3♦
3♠	4♦	pas	... 4♥

allen passen

Tafelresultaat: 4♥ +1; andere tafel NZ 4♥ +1

Het 3♦-bod van zuid is bedoeld als transfer (Rubensohl) maar noord alerteert niet waardoor zuid de ongeoorloofde inlichting ontvangt dat zijn partner hem niet begrepen heeft. De vraag is dus of zuid na noords 4♦ nog 4♥ mag bieden.

De wedstrijdlerder laat de score staan; hij constateert dat NZ niet het "onverliesbare" 6♦ hebben geboden en ziet geen nadeel voor OW. Die gaan daartegen in protest bij het districtsprotestcomité waar ze enig gehoor vinden. Dat beslist namelijk de score te laten staan maar het team van NZ te bestraffen i.v.m. het (door zuid) "moedwillig trachten partner te beïnvloeden door het variëren van tempo in de biedingen."

Daarmee is het team van NZ niet zo blij en men gaat daarom in beroep. Bij de protestcommissie werd gehoor gevonden; weliswaar verandert er niets aan de score maar wel wat aan de motivering en de PK overwoog daarbij:

- dat het districtprotestcomité in zijn uitspraak uitgaat van kwade trouw, hetgeen blijkt uit de zinsnedes "dat de tweede denkpauze dus met name bedoeld kan zijn om aan de partner extra informatie over te brengen, hetgeen een ernstige overtreding is van de spelregels" en "... voor het moedwillig trachten partner te beïnvloeden ...";

- dat een veronderstelling onvoldoende grondslag is voor een scorecorrectie of een strafoplegging;
- dat echter de onbestreden denkpauze direct voorafgaand aan zuids 4♥-bod voor noord ongeoorloofde informatie bevat;
- dat de denkpauze mogelijke twijfel uitdrukt of 4♥ wel het juiste contract is;
- dat van de voor de hand liggende mogelijkheden voor noord (te weten passen en 5♣ bieden) de keuze om te passen kan zijn gesuggereerd door de ongeoorloofde informatie;
- dat noord zich dient te onthouden van een keuze die onloochenbaar door de ongeoorloofde informatie kan zijn gesuggereerd (art. 16A);
- dat derhalve passen niet is toegestaan maar dat er geen nadeel is voor de tegenstanders aangezien het bieden van 5♣ waarschijnlijk tot een betere score voor NZ had geleid;
- dat het gebruik van de ongeoorloofde inlichting echter apart dient te worden bestraft.

en besloot:

- de beslissing van het protestcomité in stand te houden onder wijziging van de gronden;
- het protestgeld te retourneren.

Commentaar

Een typisch geval van een veel voorkomende situatie. Met een videocamera aan tafel hadden we geen probleem gehad want dan zouden we geweten hebben wat er was gebeurd. Iets anders is dat een geroutineerde speler behoort te weten dat hij "hangt" als maat in een evidente alertesituatie de conventie vergeet en dus niet alerteert. Straf is op zijn plaats als er vervolgens misbruik van de O.I. (in casu het langzame 4♥-bod) plaatsvindt, ongeacht of er sprake is van goede of kwade trouw – begrippen die we gewoonlijk voor andere situaties reserveren. Dat er in dit geval geen scorecorrectie hoeft te volgen, bij gebreke van nadeel voor OW, is zuiver toeval.

Protest 05-14

Eerste klasse districtsviertallencompetitie

Spel 8

W / — ♠ B1093
 ♥ HV98
 ♦ 106532
 ♣ —

♠ 8765
♥ 5
♦ 974
♣ 86432

		N		♠ AV
				♥ 642
W			O	♦ B8
	Z			♣ AHV1075
				♠ H42
				♥ AB1073
				♦ AHV
				♣ B9

Biedverloop:

West	Noord	Oost	Zuid
pas	pas	1♣	doublet
2♣ *	? 2♥	3♥	4♥
pas	pas	5♣	doublet

allen passen

Tafelresultaat: 5♣! -2; andere tafel NZ 4♥ +2

Het probleem in dit protest is de betekenis van het 2♣-bod. Dat wordt door oost uitgelegd als inverted minor maar later door west veranderd in Truscott. Dat is een belangrijk verschil; inverted minor belooft 10+ HCP en bij Truscott is dat maximaal 6. NZ beklagen zich bij de wedstrijd-leider dat de sterkte van de zuidhand nu niet goed meer uit de verf kan komen maar deze ziet geen reden het tafelresultaat te wijzigen. Ook het districtsprotestcomité geeft geen gehoor aan de klacht van NZ zodat zij het hogerop zoeken. Het verzoek is om de score te wijzigen in 5♥ (+1) en omdat zelfs slem met deze hand niet onredelijk is, is dat zeker niet overvraagd. De protestcommissie overweegt tijdens de behandeling:

- dat de door oost gegeven uitleg van wests 2♣-bod niet juist is;
- dat zuid daardoor in zijn bieden is gehinderd omdat hij de kracht van zijn hand niet voldoende naar voren heeft kunnen brengen;
- dat NZ bij tijdige juiste uitleg wellicht nog 5♥ zouden hebben geboden i.p.v. te kiezen voor het (gedoubleerd) verdedigen van 5♣ door oost.

en besluit daarom:

- de beslissing van het protestcomité niet in stand te houden;

- de score op spel 8 vast te stellen op 5♥ door noord met een overslag gemaakt, +480 voor NZ;
- het protestgeld te retourneren;
- het districtsprotestcomité te verzoeken het aan hem betaalde protestgeld eveneens te retourneren.

Commentaar

De smoesjesmakers (een oude Amsterdamse uitdrukking) komen er steeds bekaaid af in het moderne bridge. Dat kan helemaal geen kwaad. Het is op districtsniveau te veel gevraagd om van zuid te verwachten dat hij op zijn beurt 4♣ biedt, de kleur van zijn tegenpartij. In de MK was er waarschijnlijk anders beslist, als zo'n situatie zich daar al voorgedaan zou hebben. Het is niet meer aanvaardbaar dat oost zelfs bij benadering niet weet te suggereren dat zijn maat een ronde nulpunter kan hebben.

Protest 05-15

Hoofdklasse districtsviertallencompetitie

Spel 10

O / Allen ♠ 1054
 ♥ A103
 ♦ V8
 ♣ A9765

		N		♠ A2
				♥ HVB76
W			O	♦ 103
	Z			♣ HV32

♠ HB863
♥ 9842
♦ AB5
♣ 10

Biedverloop:

West	Noord	Oost	Zuid
—	—	1♥	1♠
pas	2♥ *	3♣	3♠

allen passen

Tafelresultaat: 3♠ -1; Andere tafel 2♠ -1

OW vinden dat zuid tijdens het bieden door mimiek en/of gebaren aan noord heeft duidelijk gemaakt vooral geen vier meer te bieden. NZ bestrijden dat en de WL is daardoor niet in staat om de feiten voldoende vast te stellen. Wel vraagt hij een aantal spelers of zij met de noordhand nog 4♠ zouden bieden, vindt "bijna niemand" en laat de score staan. OW zijn daarmee niet tevreden want ze vinden

dat het voor noord in dit biedverloop voor de hand ligt de invite aan te nemen. Als dat zou zijn gebeurd, "zou west 4♠ hebben gedoubleerd".

Het districtsprotestcomité voelde helemaal niets voor het standpunt van OW en handhaafde de score. Ook dit team ging daarom in beroep bij de PK maar vond daar in het geheel geen gehoor; niet alleen bleef de score staan maar bovendien werd het protestgeld ingehouden. Daarbij werd overwogen:

- dat uit niets is gebleken dat door NZ "met mimiek of handen en voeten geboden is" anders dan door de opmerking (door NZ op het protestformulier) "zuid vouwt na zijn bod altijd zijn kaarten dicht";
- dat door de wedstrijdleader noch door appellant is vastgesteld c.q. aangevoerd dat daarmee ongeoorloofde inlichtingen kunnen zijn overgebracht;
- dat aangezien het volgens NZ om consequent gedrag gaat, het dus ook gebeurt als doorbidden wél gewenst zou zijn en er derhalve dus van een ongeoorloofde inlichting geen sprake is;
- dat overigens de interpretatie door OW van het bieden van NZ dat 3♠ nu een goede intermediate met zeskaart aangeeft, voor eigen rekening is;
- dat zuid na het inviterende 2♥-bod van noord door 3♠ te bieden al heeft getoond geen manche te willen spelen;
- dat zelfs als er al sprake geweest zou zijn van een ongeoorloofde inlichting, de keus voor 4♠ daarom geen alternatief is voor de door noord gekozen pas.

en beslist:

- de beslissing van het districtsprotestcomité in stand te houden;
- het protestgeld niet te retourneren.

Commentaar

Zie boven. De videocamera vereenvoudigt ons bestaan. In dit geval is het allemaal weinig relevant: het bieden zelf (van zuid) is (ook?) niet inviterend en noord zal dus op goede technische gronden passen.

Protest 05-16

Hoofdklasse districtsviertallencompetitie

Spel 20 ♠ AH10764

W / Allen ♥ V10853

♦ 97

♣ —

♠ B3

♥ AB6

♦ A6532

♣ A65

N
W O
 Z

♠ 985

♥ 2

♦ B8

♣ HV108742

♠ V2

♥ H974

♦ HV104

♣ B93

Biedverloop:

<i>West</i>	<i>Noord</i>	<i>Oost</i>	<i>Zuid</i>
1SA *	2♣ *	doublet	2♥
pas	4♥	... pas	pas
doublet	pas	5♣	doublet

allen passen

Tafelresultaat: 5♣! -1; andere tafel NZ 4♥ =

Dit keer geen foute uitleg van het Landy 2♣-bod na de zwakke 1SA-opening, maar onduidelijkheid over het doublet van oost. Dat is overduidelijk bedoeld om klaveren aan te geven maar west denkt dat het interesse in tegenspelen aangeeft en hij doubleert daarom 4♥. Oost ziet dat nog niet downgaan en besluit te redden. Dat is een goede beslissing want 5♣ gaat maar één down terwijl 4♥ gemaakt wordt. Overigens is door NZ tijdens het bieden niet om uitleg gevraagd dus zijn er voor OW geen ongeoorloofde inlichtingen.

NZ zijn het met het bieden van OW niet eens. Ze vinden dat het door de denkpauze van oost na 4♥ voor west wel makkelijker is geworden. Als oost met zijn doublet klaveren heeft aangegeven (volgens hen duidt de denkpauze daarop), kan hij altijd nog weglopen uit het doublet en was het toch voor straf dan zal het contract wel down gaan.

De wedstrijdleader besloot om die reden de score te wijzigen in 4♥! +1 zodat OW in protest gingen. Bij het protestcomité van het district vond men gehoor, dat wijzigde de score in het tafelresultaat. Daarmee waren NZ het weer niet eens zodat ze in beroep gingen. De PK was het met het PC eens en overwoog daarbij:

- dat tijdens het bieden geen sprake is geweest van het geven van verkeerde uitleg zodat daar voor geen enkele speler ongeoorloofde informatie uit voort is gekomen;
- dat de denkpauze van oost voor diens pas na 4♥ alleen voor west een ongeoorloofde inlichting bevat waarvan hij in het verdere bieden en/of spelen geen gebruik mag maken;
- dat oost dus geen ongeoorloofde inlichting heeft en voor hem tijdens het bieden geen beperkingen gelden;
- dat er dus geen reden is het bieden van 5♣ niet toe te staan zodat het tafelresultaat in stand kan blijven.

en besloot daarom:

- de beslissing van het protestcomité in stand te houden;
- het protestgeld niet te retourneren.

Help de wedstrijdleader

door Ton Kooijman

Eind september, begin oktober vonden de parenkampioenschappen plaats. De Meesterklasse en Eerste Divisie in Utrecht en de Tweede Divisie verspreid over het land. Ik was zoals gebruikelijk in Utrecht en maakte daar twee vergelijkbare weekenden mee, beide met een rustige en een hectische dag. Misschien wel leuk om u zo'n dag mee te laten maken en u te vragen als arbiter op te treden. Ik presenteer de gevallen als probleem en vraag u de beslissing vast te stellen. Vrijwel alles vond plaats op de laatste dag, zondag 2 oktober. Er wordt met schermen gespeeld. De antwoorden vindt u op blz. 28.

Geval 1

(tegenstanders bieden niet mee):

1SA	2♠
2SA	3♣
3SA	

U wordt geroepen omdat de biedplank lang is weggebleven voordat 3♣ doorgeschoven werd. De tegenstanders maken bezwaar tegen het 3SA-bod. U bekijkt de hand:

- ♠ A97
- ♥ H9
- ♦ A742
- ♣ AV82.

Commentaar

Hier moet je even goed kijken wat er aan de hand is. West heeft de O.I. ontvangen namelijk door de denkpauze van oost na 4♥. De eerste vraag is dus of west na een eerdere positieve actie van oost (diens doublet op 2♣) nog iets mag ondernemen tegen 4♥. De PK vindt van wel, gezien wests drie azen – wie zou niet doubleren?

Wat oost vervolgens doet, moet hij zelf weten; hij heeft geen enkele O.I. gekregen nu west blijkbaar zonder variatie in tempo heeft gedoubleerd. Hem (oost) worden dus door de Spelregels geen beperkingen opgelegd.

Dat ziet er mooi uit, met een prachtige klaverenaansluiting; 2♠ was een transfer voor klaveren en 2SA gaf (deze) mooie steun in klaveren aan. Wat doet u?

Geval 2

(tegenstanders bieden niet mee):

1SA	2♠
3♣	pas

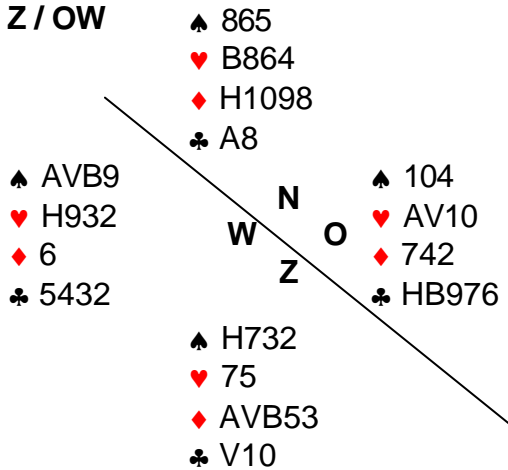
Nu wordt 3♣ door de 1SA-openaar uitgelegd als steun voor klaveren. Omdat de LT de leader niet zijn troeven apart wil laten maken, komt hij met ♣A uit. Terwijl de dummy zijn kaarten openlegt:

- ♠ 10982
- ♥ 87
- ♦ 75
- ♣ VB1083

corrigeert hij zijn eigen uitleg: 3♣ gaf juist géén steun aan. Merkwaardig zo'n vergissing in de Meesterklasse. De LT roept de WL en verklaart met de goede uitleg anders gestart te zijn. Op dat moment zegt de leader dat hij het prima vindt als de LT zijn kaart weer opneemt en een andere start kiest. Wat doet u?

Geval 3

Z / OW

Biedverloop:

West	Noord	Oost	Zuid
—	—	—	1♦
doublet	1♥	2♣	2♦
pas	pas	2♥	pas
3♣	3♦	4♣	pas
pas	pas		

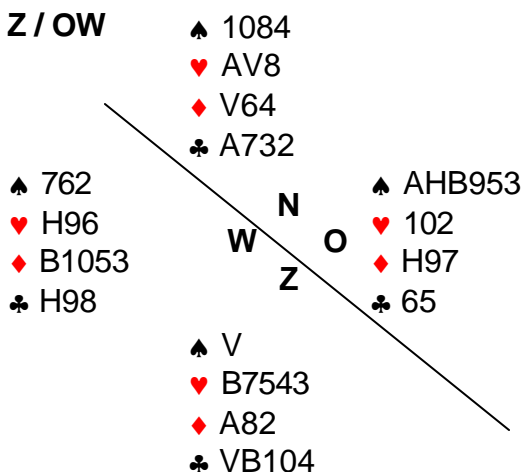
Noord en zuid hebben beiden naar de betekenis van 2♥ gevraagd: oost zei 'ja' tegen noord op de vraag of het natuurlijk was en west legde het uit als een goede 2♣.

Zuid start ♥7 die wordt genomen met de heer en nu volgt een klaveren uit de dummy. Noord neemt direct en speelt een harten na in de verwachting dat zijn maat deze aftroeft. De leider maakt nu elf slagen. Noord roept de WL en vertelt dat hij een vierkaart harten bij oost verwachtte en daarom direct troef aas had genomen. Als hij ♣8 had gespeeld, had de leider het fout kunnen doen.

Uw beslissing?

Geval 4

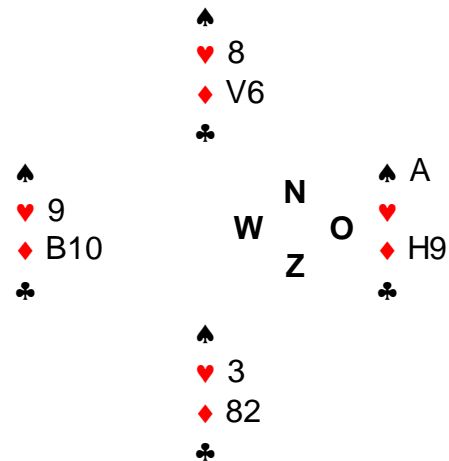
Z / OW

Er ontstaan met dit spel op twee tafels problemen. Het contract is in beide gevallen 3♥. Misschien goed om ook nog toe te voegen dat er

vaak onder tijdsdruk gespeeld wordt en claims/concessies veelvuldig plaatsvinden.

a) Noord is leider met nog:

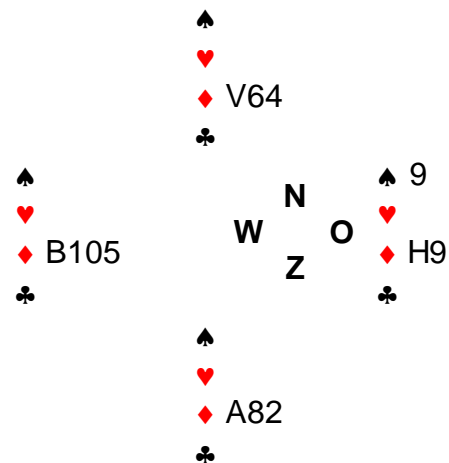

Hij speelt ♦2 van tafel, west de 10 en hij aarzelt even. Oost laat nu een beetje geïrriteerd zijn kaarten zien en wil nog één slag. West protesteert. Op een vraag aan oost waarom hij maar één slag dacht te krijgen, is het antwoord dat hij dacht dat noord nog ♥98 had.

U ziet dat OW alle slagen maken als oost ruiten terugspeelt. Daar gaat west dan ook voor, met de mededeling dat oost in zo'n situatie automatisch ruiten terugspeelt.

Uw beslissing?

b) Nu is zuid de leider en is de positie:

Ook in 3♥ dus, met oost die schoppen geboden heeft maar de positie van ♠9 is niet voor 100% gemarkeerd.

Zuid speelt uit de dummy ♦4 en oost legt de 9 die zuid duikt. Maar west neemt over met de 10 en speelt ♦5 na. Nu maakt de dummy een gebaar alsof het spel afgelopen is en laten als reactie daarop oost en vervolgens ook zuid hun kaarten zien. Zo gaat dat in de echte bridgewereld. Maar dan roept oost de WL, die de vraag mag beantwoorden aan wie slag 12 en slag 13 toekomen.

culminerend in Bridge Mate, zijn mijn belangrijkste voorbeelden.

Genoeg over het verleden. De redactie zal hoogtepunten uit de 99 nummers de revue laten passeren.

Mijn belangrijkste bezigheid bij het bridgegebeuren is nu het spelen, samen met mijn vrouw, van café-drives. Bij zo'n drive benoemde een tegenstander mij onlangs als de oude meester. Hij was dus een (geslaagde) WL-cursist van mij. Deze titel, gecombineerd met het feit dat ik nu geen functie meer vervul binnen de NBB, helpt me over de drempel om dit artikel met mijn huidig stokpaardje te besluiten. Moet kunnen, in de politiek gebeurt niet anders.

Daar gaat ie dan: Bridge is geen bridge als de spelers zich niet aan de Gedragsregels (proberen te) houden!

Dat is moeilijk, vooral als de regels niet bekend zijn. Als aanhanger van de 80-20 regel heb ik, analoog aan de top-5 onregelmatigheden, de top-5 onhebbelijkheden geïntroduceerd. Er lijkt een draagvlak voor te ontstaan. Hier ligt een taak voor de volgende 25 jaar want vlug zal de acceptatie niet gaan. Een project heeft een slogan nodig. Als ex-Wekolid denk ik aan zo iets als: "Maak van uw kaartclub een bridgeclub.". Maar marketeers en/of reclame-adviseurs hebben meer verstand van dit soort zaken. Voorwaarde is dat we 100.000 leden houden.

Ik wilde nog iets over de organisatie van live arbitrages zeggen en de effectiviteit ervan. Maar mijn A4'tje is vol.
Amen.

Aan alle geslaagde wedstrijdleaders van de cursus 1980

door Ben Schelen

Amice,

Gisteren wilde ik iets opzoeken in een van de Weko-wijzers en constateerde dat met Kerstmis nummer 100 gaat verschijnen. Dat zette mij aan het denken en ik heb het allereerste exemplaar ter hand genomen dat wij kregen bij de uitreiking van ons zo begeerde diploma.

-De GROENE-

Mededelingenblad voor de wedstrijdleader
0^e Jaargang nr. 0
december 1980

staat er op.

Nummer 100 is dus een mijlpaal en tevens het 25-jarig jubileumnummer! Daarom stel ik voor dat wij allen aan de redactie een felicitatiekaart sturen. DOEN.

Wat waren wij blij met ons diploma want toen zakten er nog veel. Kort daarop was er een kaderweekend waar wij aan den lijve ondervonden dat wij er wat arbitreren aan tafel betreft nog lang niet waren. De tweede dag ging veel beter.

De Groene werd de Weko-wijzer gedoopt en zes elkaar opvolgende hoofdredacteurs hebben hard gewerkt en grote zorgen gehad om te voldoen aan wat de Weko voorstond: het stimuleren van de arbiters om het beste uit hen naar boven te halen.

Ik citeer uit nummer 0: "Afgezien van de kaderweekenden waren er te weinig moge-

lijkheden om op de hoogte te blijven van de laatste ontwikkelingen."

Verder lees ik dat het blad meer moet zijn dan een éénrichtingsverkeer van Weko naar wedstrijdleaders. Dat er plaats moet zijn voor alles wat voor een wedstrijdleader van belang kan zijn en dat ingezonden stukken in dank worden aanvaard.

Nu die kaderweekenden, zonder overleg met de wedstrijdleaders, zijn afgeschaft, blijft de Weko-wijzer als enige officiële bron over voor de nascholing. De kaderdagen van de districten hebben een andere doelgroep en dus een ander karakter. Een modern instrument dat zich aandient, is internet maar helaas beschikt niet elke wedstrijdleader hierover. Bovendien reageren op dit ogenblik maar enkele ervaren arbiters op de vragen van Bridgeweb. Wel komt hier duidelijk aan het licht dat menig arbiter moeite heeft met het vaststellen van de feiten.

Echt nieuwe onderwerpen die in de Weko-wijzer aan de orde kwamen, waren in 1985 richtlijnen voor het behandelen van alerte klachten, in 1988 eisen voor uitrekenprogramma's en de formules van Neuberg. Rode afspraken in 1990, consequent en subsequent in 2004 en het rekenen na een Art.12C3 beslissing. De laatste jaren blijft het onderwerp schema's achter: in de laatste 25 Weko-wijzers stonden

maar twee artikelen. Hans de Jager wordt vooral hier heel erg gemist. Uit de brochure "De Schoonheid van Schema's" van Frans Schiereck citeer ik: "Een wedstrijdleider moet meer kunnen dan het raadplegen van een telefoongids". Hij wil daarmee zeggen dat schema's worden gehaald uit een boek of uit de computer. Hoeveel van de meer dan 6000 gediplomeerden in Nederland kunnen nog een leuk schema in elkaar draaien voor een bijzondere gelegenheid? Vanaf nummer 3 was er een interessante rubriek: "Wat vindt de lezer er van?" Dat was nu eens geen informatie om tot je te nemen, maar informatie waarop door de lezers kon worden gereageerd. In nummer 19 stond de laatste.

Om het vak van arbiter goed te kunnen blijven uitoefenen, dienen wij niet in te slapen maar de instrumenten in ons gereedschapstasje

scherp te houden. Hierbij speelt de herleefde rubriek "Van de Groene Tafel" een belangrijke rol.

Er bestaat op het ogenblik een grote behoefte aan annotaties bij de Spelregels naar het voorbeeld van het EBU white book maar dan beter.

De nascholing van arbiters heeft altijd mijn grote aandacht gehad. Deels komt dit voort uit een eigen behoefte om het beter te doen. Na al die jaren kan het nog steeds beter. Ook wij zitten nu 25 jaar in het vak en dus hebben wij iets te vieren. Dat is eigenlijk de aanleiding voor deze brief. Mijn voorstel is een reünie te organiseren in de vorm van een ouderwets kaderweekeind. Met als onderwerp "De Weko-wijzer leeft". De daaruit voortkomende ideeën, aanbevelingen en overwegingen kunnen wij dan als cadeau aan de redactie aanbieden. Collega's in het métier kunnen mij vinden via b.schelen@iae.nl.

Gedachten over feiten

door Jos Jacobs

In het wedstrijdleiderswereldje is algemeen bekend dat een voorname taak van een WL die aan een tafel wordt geroepen, het vaststellen van de feiten is. Het is per definitie niet mogelijk om een verantwoorde beslissing te nemen zolang de WL niet gehinderd wordt door enige kennis van wat zich zojuist aan die tafel heeft afgespeeld. In dit artikel wil ik het niet hebben over die andere door velen onderschatte maar misschien wel belangrijker taak van de WL aan tafel, nl. het door zijn manier van optreden handhaven en indien nodig herstellen van de rust en orde. Door de jaren heen is maar al te vaak gebleken dat alleen al het vaststellen van wat er *precies* gebeurd is, geen sinecure is. Zowel naar aanleiding van menige vraag aan mijn rubriek "Arbitrage" in BRIDGE als bij de behandeling van menig geval in de Protest Commissie (PK) heb ik moeten concluderen dat het vaststellen en correct weergeven van feiten moeilijker is dan je op het eerste gezicht zou denken. Mijn kritische kijk op dit aspect van het WL-vak dateert al van minstens dertig jaar geleden. Wat ik u nu ga vertellen, klinkt bijna als een anekdote maar wel een hele leerzame. Ergens in de jaren '70 speelde ik een groot tweedaags parentoernooi. In de pauze werd ik achtereenvolgens aangeklampt door drie personen, die mij elk een verhaal vertelden over een WL-

probleem op een spel en vroegen wat ik zou hebben beslist. Ik gaf drie verschillende antwoorden. Pas nadat ik de derde persoon gesproken had, werd mij duidelijk wat er was gebeurd: ik had achtereenvolgens noord, oost en de WL op dat ene spel te woord gestaan. U begrijpt dat ik deze leerzame ervaring regelmatig heb gebruikt in mijn rubriek wanneer achteraf een tegenstander van een inzender mij kwam vertellen dat "het geval heel anders lag dan ik in BRIDGE had gepubliceerd". Ik antwoordde standaard dat het werkelijke verhaal voor mijn lezers volstrekt niet interessant was. Die wisten immers niet méér van de zaak af dan wat ik had geschreven. In hoeverre aan mijn weergave elementen van de complete werkelijkheid aan tafel ontbraken, wist ik uiteraard zelf evenmin maar gezien bovengenoemde anekdotische ervaring kon mij dat ook niet schelen. Ik wist dat er altijd een gereede kans was dat de weergave door mijn inzender een andere zou zijn dan de weergave door zijn tegenstander aan tafel of een andere betrokkene maar ik moest het doen met niet meer dan mij werd aangeleverd. Voor de lezers van mijn rubriek was dat voldoende; voor hen deed het er uiteraard niet toe dat er misschien aan tafel ook andere dingen waren gebeurd die tot een andere beoordeling zouden hebben geleid. Als ik het geweten zou hebben, had ik het

er vast wel bijgeschreven en dus wellicht anders geoordeeld...

In de Protest Commissie is het anders. Daar moeten wij oordelen over gevallen zoals ze werkelijk zijn geweest aan tafel; het is dus in het belang van zowel de betrokkenen als ons dat de relevante feiten zo volledig mogelijk aangedragen worden. Daarvoor kunnen echter alleen de betrokkenen maar zorgen: de vier spelers en de WL aan tafel. De PK is feitelijk lijdelijk.

Welke feiten zijn relevant voor de beoordeling van een zaak in tweede aanleg door de PK? Het antwoord op deze vraag is sterk afhankelijk van de aard van de zaak. Beroepszaken gaan meestal niet over standaard-spelregelkwesties als voor de beurt bieden/spelen, verzoeken e.d. De hoofdmoot wordt gevormd door problemen na al dan niet vermeende denkpauses en door verwarring aan tafel wanneer de twee spelers van een paar niet op dezelfde lijn blijken te zitten in de manier waarop zij hun systeemafspraken hanteren. Dit laatste is een hele mondvol: kort gezegd doel ik hier natuurlijk vooral op het intussen legendarische Ghestemspook en allerlei daaraan verwante ontsporingen van het bieden.

Een extra complicatie ontstaat wanneer er met schermen wordt gespeeld omdat er dan andere maatstaven worden gehanteerd voor het begrip "denkpause." (Eigenlijk moeten we spreken van "verandering in tempo" - break of tempo in het Engels.) Ook die wil ik buiten beschouwing laten.

Wat me al heel lang verbaast, is dat het lang niet altijd gebeurt dat de tafel-WL een duidelijke mening ventileert over het al dan niet plaatsgehad hebben van een denkpause. Niet zelden zitten spelers elkaar daarover aan tafel in de haren; de WL staat erbij en kijkt ernaar maar is wel de enige die althans een káns heeft om ter plaatse vast te stellen welke versie het dichtst bij de waarheid is. Het kan niet zo zijn dat de PK op het protestformulier leest dat NZ opschrijven dat oost een minuut heeft nagedacht en dat OW schrijven dat dit tien seconden was, zonder dat de WL over dit dispuut een uitspraak op het formulier vermeldt. Toch komt het voor. Het lijkt soms wel alsof de WL eerst zijn commentaar en beslissing opschrijft, daarna de spelers hun zegjes laat opschrijven en vervolgens nalaat om in te gaan op wat die spelers zoal vertellen, met name als zij elkaar min of meer flagrant tegenspreken. Voorzover de bevindingen van de WL

afwijken van wat een partij stelt, dient de WL dit duidelijk te noteren.

Ook inhoudelijk zou de tafel-WL meer kunnen doen dan nu gebeurt, met name in wedstrijden zonder schermen. Pluk beide spelers afzonderlijk direct na elkaar van tafel, stel ze allebei (soms dezelfde!) vragen en vergelijk de antwoorden. Het is wel zaak om dit meteen bij de behandeling van het geval aan tafel te doen; op de club kan het daarom vaak nauwelijks maar in een externe competitiewedstrijd, waar dan ook, meestal wel. Je moet er wel de tijd voor hebben en nemen maar dat is een andere zaak. Het spreekt vanzelf dat deze aanpak zowel bij denkpauses als bij de aanpak van de Ghestemspook-gevallen zeer effectief zal zijn: je hoort nog eens wat. De bewijskracht van systeemboeken enz. is immers heel betrekkelijk.

In het verlengde van de denkpauses ligt natuurlijk het handen-en-voeten-bridge. Het komt minder vaak voor dan vroeger, gelukkig, maar het is nog niet uitgestorven. Elders in dit nummer staan nog een paar PK-gevallen waarin dit wangedrag een rol speelde. Juist hierbij kan de rol van een lokale WL (of districtsbestuur e.a.), die de betrokkenen kent, heel belangrijk zijn omdat ter plaatse al dan niet uit de wandelgangen niet zelden veel meer bekend is over de goede en slechte gewoonten van sommige spelers. Het ligt voor de hand dat een WL die (mede) op grond van zijn "voorkennis" een bepaalde beslissing neemt, deze grondslag als extra gegeven op het protestformulier vermeldt. Zolang die "voorkennis" berust op eerder gesignaleerde feiten en een daardoor ter plaatse heersende breed gedragen mening en dus niet op persoonlijke antipathie (wellicht in de hand gewerkt door die eerdere feiten), is hiermee niets mis. Doen we dit niet, dan blijven we immers zitten met het probleem dat voor een neutrale waarnemer het vaak de "eerste keer" is dat het gewraakte wangedrag zich voordoet – gewoonlijk reden om het bij een waarschuwing te laten in plaats van het geval juist extra streng aan te pakken wat logisch zou zijn tegen dit type recidivisten. Eventueel kunnen getuigenverklaringen van derden met dezelfde voorkennis worden bijgevoegd; waarom niet?

Over het Ghestemspook en zijn uitwassen valt ook nog iets anders op te merken. Al jaren bestaat er in ons bridgewereldje een controverse tussen “rekkelijken” en “preciezen,” zij het dat de preciezen tot hun leedwezen hebben moeten constateren dat hun strijd steeds meer een achterhoedegevecht wordt. De PK, onze hoogste bridgerechtsprekende instantie, laat er vooral de laatste tijd geen twijfel meer over bestaan dat al die vergissingen met Ghestem, Landy, transfers en noem maar op, met name in de eerste biedronde, moeten worden behandeld alsof het overtredingen zijn, ongeacht wie van de twee zich vergist zou hebben. Dit heeft tot gevolg dat de WL in principe in dit soort gevallen moet vaststellen of er nadeel geleden is door de andere partij, zelfs als hij mogelijk zelf nog zou vinden dat er geen overtreding is. Het is immers algemeen bekend dat het bij dit soort gevallen protesten regent en een commissie wil dan wel graag precies weten wat er wel en niet zoal is gebeurd. Bij het beantwoorden van de vraag omtrent mogelijk nadeel is niet alleen de kaartverdeling van het spel van belang; ook meer formele aspecten kunnen een rol spelen. Lang niet altijd staat vermeld op het protestformulier op welk moment de WL is geroepen (bv. tijdens het bieden, na het bieden, voor de uitkomst, na het opengaan van de dummy, tijdens het afspel, direct na het spel, in de rust van c.q. na de wedstrijd, de volgende ochtend!). Toch is dat van belang, al was het maar i.v.m. de toepassing van art. 21 (de beruchte “verrijzenis van het bieden” – ontleend aan wat een Duitser me eens vertelde: “Die Auferstehung der Reizung”).

Tot slot nog een recente gebeurtenis die eveneens anekdotisch zou zijn als het allemaal niet zo droevig was. Onlangs las ik op een protestformulier voor de PK o.m. het volgende:

“NZ: ...Oost heeft de onjuiste uitleg door west van het bieden van oost niet voor de uitkomst gecorrigeerd...”

“OW: ...Oost heeft voor de uitkomst aangegeven dat er in zijn bieden iets was misgegaan...”

Ga er maar aan staan. Wat ik me afvroeg (en heel Jeruzalem met mij, op die vergadering, zover mag ik wel uit de PK-school klappen) is natuurlijk: hoe is het mogelijk dat de tafel-WL deze eenvoudige discrepantie niet wegneemt door er (eventueel naderhand) een passage in zijn commentaar aan te wijden? Hij is immers meestal de laatste die het protestformulier in handen krijgt, ter verzending naar Utrecht of een andere bobo-locatie. Het is de WL beslist niet verboden te lezen wat hij in zo'n geval verzendt. Het vreemdste was nog wel dat de WL die dit geval aan tafel behandeld had helemaal niets over de genoemde discrepantie had geschreven!

De kenners (en wie van de vaste lezers van dit blad is dat niet?) hebben natuurlijk al lang gezien dat de WL geroepen had moeten worden i.v.m. die uitlegcorrectie. Als dat gebeurd zou zijn, had een “zeer bekwame” WL dat ongetwijfeld genoteerd en bovendien wellicht iemand in de gelegenheid gesteld alsnog een bodje te doen. Bovendien komt de beantwoording van de vraag omtrent het nadeel voor de niet-overtreders in een ander licht te staan als zij verzuimd zouden hebben de WL te roepen in een situatie waarin art. 21 hun probleem tijdig zou hebben opgelost.

Hier laat ik het bij. Ik pretendeer met dit artikel geen volledigheid in dit uitgebreide onderwerp met zijn vele vertakkingen. Wel hoop ik mijn lezers de nodige stof tot nadenken, al dan niet onder de kerstboom, te hebben geserveerd. Kalkoen (konijn?) en champagne kan altijd nog.

Voorspoedig 2006.

ONDERBOUW-KURSUS

Deze geheel nieuwgeschreven cursus is uitermate geschikt voor de klub-wedstrijdleader. De prijs bedraagt f 13,- vermeerderd met f 2,- verzendkosten en dient op het Bondsbureau via 'n storting op gironr. 22.77.99 te worden besteld.

(Uit Weko-wijzer 2, juni 1981)

Arbitreren

auteur onbekend

(eerder verschenen in Weko-wijzer 2, juni 1981)

"Een wedstrijdleider die zijn schoenen en sokken niet twee- of driemaal per dag moet verwisselen, heeft zijn werk niet goed gedaan."

Harold Franklin.

Tijdens de voorbereiding voor de Olympiade te Valkenburg werd door de hoofdwedstrijdleider - Harold Franklin - een trainingsdag voor de arbiters gegeven, waarvan U hieronder een uittreksel vindt van de behandelde onderwerpen die voor elke arbiter van belang zijn:

GEDRAG

Een WL dient een belangrijke invloed uit te oefenen op het algemene gedragsniveau van de spelers. Uw belangrijkste taak is meer "in de zaal" dan arbitreren. Wat U gezien moet hebben als U zo'n 10-15 minuten door de zaal heeft gelopen, is:

- spelers die een kaart uit hun spel pakken vóór zij aan de beurt zijn om te spelen;
- spelers die gedurende het spel praten;
- spelers die te nadrukkelijk kijken naar hun partner of hun tegenstanders;
- non-playing captains of toeschouwers die de kaarten van meer dan één speler inzien.

Vooraf aan het begin van een toernooi kunt u zien WIE PROBLEMEN GAAT VEROORZAKEN! Spreek vriendelijk met deze mensen of hun captains en u zult veel van deze problemen vermijden.

Bepaal met wat voor soort overtreding u te maken krijgt: u moet de gevallen herkennen waarbij een protest te verwachten is! - des te nauwkeuriger moeten uw waarnemingen (rapporten) zijn !!

In elk gekompliceerd geval: ga terug naar de eerste onregelmatigheid!

De eerste vraag als u bij de tafel arriveert, luidt: "Wie heeft er om arbitrage geroepen?"

Als spelers een geval uitleggen, laat zij dat dan in uw tempo doen.

Lees de van toepassing zijnde artikelen voor! Het raadplegen van een collega of de hoofd-arbiter is een goede zaak:

- een betere beslissing;
- een rustige atmosfeer; zelfs al weet u heel goed wat u gaat beslissen maar er is onenigheid (opwinding) aan de tafel, dan is het beter uw beslissing even uit te stellen: iets later zal deze gemakkelijker worden geaccepteerd!

In geval van onenigheid aan de tafel (zie "rapporten"), tracht dan een overeenstemming te bereiken! Geen aarzeling? Of 2-3 seconden? Niet werkelijk lang?

Zo niet: rapporteer dan dat u de feiten niet kon vaststellen.

RAPPORTEN (voor protesten)

Deze zijn erg belangrijk, maar vrij dikwijls erg onvolledig!

Zet alle feiten op papier en laat beide partijen tekenen dat zij het daarmee eens zijn.

Dit lijkt overdreven maar de volgende dag vertellen zij heel andere verhalen tegen het Protest Comité! Zorg - indien nodig - voor afschriften van de systeemkaarten.

In een moeilijk geval (geen spelregelkwestie): neem het bord mee om het geval te bestuderen (zeg: "Ik zal de zaak bekijken" maar zeg niet: "Ik ga mijn collega/hoofdarbiter raadplegen" !)

Noteer de feiten - nadat zij zijn vastgesteld - zo kort mogelijk.

arbiter's wederwaardigheden

door Ton Kooijman

(eerder verschenen in Weko-wijzer 3, september 1981)

Mijn ervaringen als arbiter op nationaal niveau deed ik al weer vele jaren geleden op. Het betrof de leiding bij de parenkampioenschappen Meesterklasse en ik herinner mij die kennis-making nog tot in vele details. Vonken, die de wedstrijdleiding had, en ikzelf wensten ons te houden aan de regels. Vooral het tempo, toen nog acht spellen in een uur zonder dupliceren, had onze aandacht omdat de heren spelers daar een potje van maakten. We hebben het geweten! Eén van de spelers gedroeg zich voortdurend nog onbeschofter dan we al van hem gewend waren en een andere wenste mij te vergelijken met een Duitse SS-er en diens Befehl ist Befehl-mentaliteit. Kortom, de gemoedsrust kreeg het zwaar te verduren. Eén van de spelers heeft later in een voordracht tijdens een kaderweekend o.a. deze incidenten genoemd om duidelijk te maken dat de arbiters meer begrip voor de raspaardjes bridgers moeten opbrengen. Een andere uitspraak was dat wedstrijdleiders te veel de neiging hebben zichzelf het belangrijkste te vinden, in plaats van die eer aan de spelers te laten. Al die tijd heb ik overwogen mijn mening over de verhouding spelers-arbiters eens op te schrijven. En mijn indrukken tijdens de Olympiade én het Birmingham-selectie-incident hebben me nu eindelijk aan de pen gekregen. Eerst een stelling: niet de spelers, zeker niet de officials, maar het spel bridge is het belangrijkste. De belangen, en dat kunnen zeer aanzienlijke persoonlijke belangen zijn, zijn alleen gebaat en verzekerd bij een tot in de perfectie gereguleerde gang van zaken. Zolang het bieden of spelen aangaat, heeft niemand problemen met deze stelling, het pragmatisch arbitreren hebben we ver achter ons gelaten, maar zodra het de meer algemene organisatie betreft, hebben speler en official de neiging om maar wat aan te rommelen.

In Dordrecht, bij het afsluitende centrale weekend van de viertallencompetitie 80/81, was voorgeschreven dat spelers de gesloten kamer pas konden verlaten als 'hun' open tafel klaar was. Toch probeerden steeds opnieuw spelers te ontsnappen. Ik haalde zo'n stel uit de foyer terug, nogal geïrriteerd omdat ik hen net had verteld dat ze nog niet weg konden,

en kreeg alleen te horen dat ik rustig moest blijven en niet zo'n toon kon aanslaan. Een andere speler vond dat ik wel erg streng was. Bij grote parentoernooien staan na elke ronde tientallen spelers van tafel op om gezellig wat te gaan kletsen bij andere tafels of, en dat terwijl aan vele tafels nog gespeeld wordt, om gewoon maar wat heen en weer te lopen. Onaanvaardbaar, ook van een wedstrijdleiding die 'dat laat lopen'. Het aantal zeer goede spelers dat zich daaraan schuldig maakt, is trouwens opvallend hoog.

Tussendoor even een anecdoten.

In een Amerikaans toernooi speelde een paar dat had afgesproken elkaars fouten niet meer aan tafel ter discussie te stellen. Daar, hadden ze ontdekt, werd het volgende spel niet beter van. Omdat ze wel moesten afreageren ontstond na een ernstig misverstand het volgende ritueel: beiden schoven hun stoel naar achteren, stonden op, liepen plechtig op elkaar af en gromden elkaar grimmig enige seconden in die houding toe. Vervolgens gingen ze opgelucht weer zitten.

Op dat moment kwam er een arbiter op hen af en deelde mee dat ze strafpunten hadden gekregen omdat ze van tafel waren opgestaan. Het gegrom zal nog wel even zijn doorgedaan.

BRIDGE IS

.....aan tafel blijven
tot het einde van een
ronde is aangekondigd.

Met deze Amerikaanse aanpak ben ik bij Valkenburg aangeland. Wat mij vooral is opgevallen, is de nauwgezette en professionele wijze waarop de Amerikaanse arbiters te werk gingen. Eerst werd minutieus vastgesteld wat er precies gebeurd was, waarbij over een vraagje méér niet moeilijk werd gedaan. In eenvoudige spelregelgevallen werd daarna woord voor woord, regel voor regel, verteld wat er moest of kon gebeuren. Bij bijv. een uitkomst uit de verkeerde hand werd eerst aan de hand van de bieding vastgesteld of de uitkomst wel verkeerd was, vervolgens werd aan de 'overtreder' gevraagd of misschien de leider hem had gezegd uit te komen en pas daarna werden alle opties voor de leider volledig beschreven.

Zodra het een ethische kwestie betrof, vond uitgebreid overleg plaats. Ik herinner me een geval waarbij de, buitenlandse, tafelarbiters tot twee keer toe werd teruggestuurd omdat de preciese toedracht van het gebeuren de Amerikanen niet duidelijk was! We hebben daarvan heel wat kunnen leren.

Omdat het schudden van het eerste spel zo vervelend is, werden vroeger oude spellen gebruikt voor het dupliceren in de Meesterklasse paren. Totdat één van de spelers kaart voor kaart de hand van zijn partner noemde uit een toernooi van een jaar of tien daarvoor. In de Interpolis-finale dit jaar zat een aantal gelegde spellen, voor spelers met een neus daarvoor of goed belezen bridgeleraren abc-tjes vanaf de eerste slag. Onjuist!
In Zestienhoven, alweer een aantal jaren geleden, deed ik de open kamer dicht omdat vele toeschouwers van het rama naar de speelzaal en omgekeerd liepen. Geduplicateerde spellen! Niemand kon daar begrip voor opbrengen. Ook het incident bij de selectiewedstrijden was er aan te wijten dat er opnieuw in meerdere wedstrijden dezelfde spellen werden gespeeld.

De ellende die ik vanaf die eerste, in het begin aangehaalde, wedstrijd met geduplicateerde spellen, én in parenwedstrijden én in viertallenwedstrijden heb meegemaakt, is onbeschrijfelijk. Hoewel het voor het rama erg gemakkelijk is de spellen vooraf op de rol te hebben staan, vraag ik me af of we daar niet van af moeten.

Zelfs in Valkenburg heb ik meegemaakt dat de ramazaal keurig op tijd begon, dat één van de spelers wat verlaat was en op weg naar de speelkamer het spel in volle glorie geprojecteerd zag. Maar het in meerdere wedstrijden spelen van dezelfde spellen is volledig uit den boze. Alle ellende in dit incident is daaraan te wijten. In de Meesterklasse gebeurt het op de centrale weekends nog steeds en eigenlijk zou dat bv. moeten betekenen dat alle teams uit de Meesterklasse in de gesloten kamer moeten blijven totdat alle open teams zijn uitgespeeld. Het is onbegrijpelijk dat terwijl iedereen deze gevaren kent, steeds opnieuw het misplaatste idee van rechtvaardigheid (dezelfde spellen = dezelfde moeilijkheden = dezelfde kans op een goede uitslag) het wint.

* Noot van de redactie (in 1981, MvB):
Het is niet alleen de rechtvaardigheid die uitnodigt tot het spelen van dezelfde spellen. De spelers vinden het in het algemeen leuk om spellen te vergelijken en de pers waardeert het ook. Niettemin heeft de Weko na nadere weging van de argumenten besloten om vanaf het komende seizoen niet meer dezelfde spellen te laten spelen.

Bij topwedstrijden dient de accommodatie zodanig te zijn, dat teamgenoten elkaar niet kunnen ontmoeten tijdens de wedstrijd, dat spelers uit de gesloten kamer ook gesloten hun plasje kunnen doen. En anders moet er iemand mee. Iemand die dat overdreven vindt, heeft het nog steeds niet begrepen.

ARBITERSVERGOEDING AANGEPAST

Onlangs is besloten de vergoeding voor arbiters van bondswedstrijden aan te passen. Het nieuwe bedrag (per 1 januari 1992) is f 50,- per dagdeel (zitting). Dit bedrag is exclusief reiskosten, maar de arbiters worden geacht uit dit bedrag hun overige onkosten (consumpties, maaltijd) te dekken.

Dit bedrag kan voor niet-bondswedstrijden als richtlijn worden beschouwd.

(Uit Weko-wijzer 44, december 1991)

De "ideale" arbitrage

door Ruud Ruijg

(eerder verschenen in Weko-wijzer 19, september 1985;
onderstaand is een geactualiseerde versie)

Arbitreren heeft zoals vele andere activiteiten naast een inhoudelijke kant ook een procedurele kant. Sinds enige jaren wordt hier bij de opleiding in de vorm van live arbitrages aandacht aan besteed en live arbitrages zijn een onderdeel van het examen wedstrijdleder geworden.

Het onderstaande is geen recept voor plotse meer succes; maar als U de negen stappen tijdens de arbitrage in gedachten houdt en ordelijk afwerkt, zal de arbitrage beter, soepeler en sneller verlopen.

1. De WL wendt zich tot de persoon die arbitrage gevraagd heeft.

Dikwijls start de arbitrage al verward omdat twee of meer spelers tegelijk tegen U beginnen te praten. Waarschijnlijk denkt men: "De eerste klap is een daalder waard".

U weet natuurlijk dat een verzoek om arbitrage door de blinde genegeerd moet worden.

Laat duidelijk uit uw reactie en houding blijken dat U de zienswijze van beide paren wilt kennen maar om de beurt en eerst de speler die U ontboden heeft.

2. De WL laat deze speler zijn visie van het gebeuren geven.

Behalve dat U interrupties moet voorkomen, zit hier een addertje onder het gras. De WL zal door zijn grotere kennis van de spelregels sneller denken dan de modale speler met de kans op het maken van foutieve aannames. Het verslag van de speler is dikwijls onvolledig. U moet hem / haar dus aanmoedigen om feiten aan te dragen en juist niet afkappen omdat U denkt het al te weten. B.v.: vraag bij een voor de beurt gedane bieding "Is er daarna nog geboden?"! Omdat de spelers (gelukkig) minder ervaring met onregelmatigheden hebben, vergeten ze essentiële feiten te vertellen. Een samenvatting in uw eigen woorden sluit deze stap af.

3. De WL controleert de weergave op juistheid bij de tegenstanders.

Uw samenvatting is hierbij een aanzet. Deze stap is vooral belangrijk bij arbitrages omtrent vermeende ongeoorloofde informatie (denkpauses) en foutieve uitleg. De WL stelt de (wel of niet betwiste) feiten vast.

4. De WL arbitreert aan de hand van het spelregelboekje.

Ook als U goed op de hoogte bent van (alle?) spelregels (pas geslaagd CLB of WL), is de kans op vergissen of onvolledig zijn groter dan U denkt. U bent in uw functioneren als arbiter relatief weinig tijd bezig met het feitelijk arbitreren; theoretische kennis vervliegt dan snel.

U vindt de toepasselijke spelregel(s) sneller als U goed thuis bent in de opbouw van de spelregels door b.v. de structuur van de inhoudsopgave te kennen. Als U geen tijd of zin hebt om regelmatig de spelregels door te lezen, is parate kennis van de inhoudsopgave een voorwaarde om een arbitrage binnen een acceptabele tijd af te handelen.

Via de inhoudsopgave zult U in 80% van de gevallen snel bij het toepasselijke artikel belanden.

5. De WL "vertaalt" de volzinnen uit de spelregels naar de actuele situatie.

Het gebeurt regelmatig dat de WL "het" weet maar de spelers begrijpen hem niet. De spelers zijn een gegeven, de WL moet dus veranderen in zijn aanpak.

Voorbeelden van "vertalen" zijn:

Zeg niet "de partner van de overtreder" maar "U, mevrouw" of "oost". Zeg niet "Deze kleur eisen of verbieden" maar "U mag het voorspelen van harten eisen of verbieden".

6. De WL behoort volledig te zijn.

Voordat een speler een keuze uit meerdere opties moet maken, moet hij / zij op de hoogte zijn van alle opties inclusief verdere consequenties. Bij een onvoldoende bod (2♥) van noord kan het dan als volgt gaan.

"U, meneer oost, mag 2♥ accepteren, U bent dan aan de beurt om te bieden en er is verder geen straf. Als U 2♥ niet accepteert, heeft mevrouw noord (WL wendt zich naar noord) de keuze uit 3♥ zonder verdere straf, elk ander voldoende bod of pas met de consequentie voor uw partner, zuid dus, dat hij / zij verder verplicht is te passen. U mag niet doubleren in deze beurt. Ten slotte: als U tegenspeler wordt, zijn er voorspeelstraffen in harten".

Ik neem art. 27 als voorbeeld omdat het artikel op zich eenvoudig is maar in de praktijk dikwijls onvolledig of verward gebracht wordt.

7. De WL controleert of iedereen het begrepen heeft.

Dit lijkt gemakkelijker dan het is. Blijf alert, U moet oppassen dat bij een eventuele terugkoppeling door een speler geen overleg ontstaat tussen spelers van een paar. Als een speler een keuze gemaakt heeft uit de opties, brengt U de boodschap voor alle duidelijkheid nog zelf over aan de tegenpartij.

8. De WL geeft eventueel de mogelijkheid tot protest aan.

Dit is niet nodig bij technische arbitrages, wel bij arbitrages waar een beoordeling door de

WL aan te pas komt. Dit zijn de (vermeende) ongeoorloofde informatie en de foutieve uitleg.

9. De WL ziet er op toe dat de onregelmatigheid op de door hem / haar vastgestelde wijze hersteld wordt en de opgelegde straf wordt ondergaan.

Het is jammer als U zo prima de consequenties van de strafkaart hebt uitgelegd en de partner van de bezitter t.z.t. toch pardoos voorspeelt.

Op een clubavond is het misschien niet mogelijk tot de volledige afhandeling bij de tafel te blijven maar de titel van dit artikel is dan ook "ideale" arbitrage.

Actieve ethiek ook in Nederland?

door Jos Jacobs

(eerder verschenen in Weko-wijzer 29, maart 1988)

In het vorige nummer van de Weko-wijzer stond aansluitend aan de beschouwing over "een gezellige avond met Bill Schoder" de sinds kort in de U.S.A. verspreide folder over "Active Ethics" afgedrukt. Het is vermoedelijk zinvol eens na te gaan in hoeverre de hierin behandelde zaken ook van praktisch nut voor het wedstrijdbridge bij ons kunnen zijn.

Al direct valt op dat de tekst gericht is tot de deelnemers aan toernooien met een nationale status. Omdat niet iedere aangeslotene bij de ACBL. hieraan zonder meer mag meedoen, is de tekst blijkbaar vooral bestemd voor de betere spelers. Gezien de Amerikaanse toernooipraktijk ligt dit ook voor de hand: juist sommige topspelers lopen de kantjes er af, terwijl juist van hen kan worden verwacht dat zij hun zaakjes kennen - zowel systeemtechnisch als wat betreft de informatieverplichting.

Het zal nu wel duidelijk zijn dat inderdaad wordt bedoeld dat de betere spelers nauwlettend worden gevolgd bij hun schreden op het glibberige pad van het geven van uitleg. Informatie over de stijl van een ingespeeld partnership kan nuttig zijn voor de tegenstanders, die natuurlijk alle recht op ook deze gegevens hebben. Het is voor de WL niet eenvoudig te controleren of de gegeven extra informatie juist en volledig is zolang er geen verplichting voor de spelers is een compleet boek van systeemafspraken te bezitten en op verzoek over te leggen. Niet onmogelijk is dat op bijv.

de EK een dergelijk voorschrift binnenkort van kracht wordt. Gelukkig zien we ook dat gelegheidspartnerships buiten deze informatieplicht vallen voorzover zij geen nadere afspraken hebben gemaakt. Maar onbeantwoord blijft de vraag of de WL een jarenlang samenspelend paar moet geloven als het zegt dat het over een zich voordoende situatie nooit gesproken heeft.

Mooi is weer wel de vastlegging van de praktijk dat bij uitlegproblemen over het doorbieden nadat een conventie is gebruikt, degene wiens bod uitgelegd moet worden, van tafel kan worden gestuurd, zelfs door zijn eigen partner. Zo doende krijgt hij alleen maar de ongeoorloofde inlichting dat er wellicht een misverstand is maar in ieder geval niet ook nog waaruit dat mogelijke misverstand precies bestaat.

De "regel van het dubbele toeval" balanceert op de rand van de onrechtmatigheid maar zal niet nalaten duidelijk te maken aan de spelers dat hun eventuele kwalijke praktijken bij de wortel zullen worden aangepakt. Net zo goed als in de Spelregels van 1987 de bewijslast in een aantal gevallen grotendeels van de schouder van de WL is afgewenteld ("had kunnen weten dat zijn overtreding/partners pas nadelig voor de tegenpartij kon zijn"), wordt hier aangegeven dat een fortuinlijke beslissing met meer argwaan wordt bekeken naarmate het paar sterker speelt. De bepalingen ten slotte over "langzaam spel" leggen vast dat men de

absurde tijdsoverschrijdingen die de laatste jaren gemeengoed zijn geworden in de grote Amerikaanse kampioenschappen, eindelijk tot redelijke proporties wil terugbrengen, compleet met straffen zoals die in ons land al lang bestaan en niet zelden toegepast worden: in Nederland is art. 6 van het W.R. (acht spellen per uur) op alle club- en andere wedstrijden van toepassing, terwijl de tijdstraffen in viertallen- en parenwedstrijden elders in het W.R. uitputtend zijn geregeld.

Samenvattend: gepropageerd wordt een bridgentaliteit, gericht op openheid. Daarbij wordt opgemerkt dat aan goede spelers die

meer van het spel plegen te begrijpen en af te weten, (veel) hogere eisen worden gesteld dan aan de zwakkere broeders. Voor deze in ons land ruim vertegenwoordigde groep van recreatiebridgers die toch ook wel eens een toernooi in hun buurt willen spelen, geldt in ieder geval wel dat zij "naar eer en geweten" moeten handelen aan de bridgetafel. Zoals Just van der Kam al schreef op het einde van zijn Schoder-verslag: de clubavond is de plaats om spelers vertrouwd te laten worden met de meest voorkomende ins en outs van de Spelregels.

Lezing van Bill Schoder 14 oktober 1991

een impressie van een aanwezige

door Ad Cosijn

(eerder verschenen in Weko-wijzer 43, oktober 1991)

De NBB was erin geslaagd de Amerikaan Bill Schoder, Chief Tournament Director WBF, te strikken voor een lezing tijdens zijn korte verblijf in ons land.

Aldus zat 14 oktober jl. een dertigtal genodigden in de Remise verwachtingsvol bijeen om te luisteren naar wat 'Kojak' - de bijnaam waaronder Schoder in de bridgewater bekend staat, u raadt wel waarom - allemaal te berde zou brengen.

Welnu, Schoder heeft de verwachtingen volkomen ingelost. Het feit dat hij in Yokohama de tijd en moeite had genomen om een aantal speciaal voor deze lezing door Ton Kooijman vooraf ingediende vragen aan andere hoge WBF-pieten voor te leggen, maakte indruk op mij. Als ik de verhalen van ervaren toernooigangers mag geloven, is zo'n evenement voor de organisatie echt een slopende aangelegenheid.

Goed, de lezing dan. Schoder had voor zijn praatje dus een aantal concrete vragen voorbereid. Verder was er de mogelijkheid voor de aanwezigen om vragen en problemen ter bespreking voor te leggen. Daarenboven vertelde Schoder ook het een en ander uit de praktijk, waarbij zo'n ervaren man natuurlijk rijk kan putten uit eigen ervaring. Ik moet zeggen dat ik mij geen seconde heb verveeld. Hij had gemakkelijk nog drie avonden kunnen vullen.

Van de aan bod gekomen onderwerpen zal ik er hieronder een aantal laten passeren. Schoder begon de vraag te stellen of de aanwezigen het correct vonden dat de Polen tijdens de round robin van de Bermuda Bowl

pogingen deden de laatste wedstrijd te verliezen, om zodoende Groot Brittannië in de kwartfinales te ontlopen. Is zoiets onethisch, moreel verwerpelijk? Iedereen kan daar zijn eigen mening over hebben, Schoder was hierin heel duidelijk. Je speelt de Bermuda Bowl niet om de round robin te winnen maar om kampioen te worden. Als je niet wilt dat spelers expres een wedstrijd verliezen om een gunstige tegenstander te krijgen - met andere woorden: hun kans om kampioen te worden te maximaliseren - zul je de toernooicondities moeten veranderen en niet met het vingertje naar de Polen moeten wijzen.

Interessant en duidelijk is ook Schoders visie op de spelregels. Sommigen, zo stelde hij, streven naar een perfect spelregelboekje waarin voor alle denkbare situaties een duidelijke oplossing wordt gegeven. Dat lijkt wel aantrekkelijk, dan hoef je nooit meer na te denken. Sterker nog, dan kunnen we wel zonder arbiters; laat de spelers het antwoord dan zelf maar opzoeken! Nee, laten we ons maar gelukkig prijzen dat we zo af en toe onze hersens nog mogen gebruiken! In die zin reageerde hij ook op de meeste vragen: 'Use your head! Does this or that make bridge-sense?' en soortgelijke bewoordingen.

Een kijkje in de keuken van het totstandkomen van spelregelwijzigingen was ons ook gegund. Het bleek dat 'macht' ook hier de beslissende factor is. De leden van de WBF Laws Committee kunnen kennelijk vrij ongestoord naar eigen goeddunken handelen.

Hij noemde een aantal voorbeelden van artikelen die kennelijk in de spelregels gekomen zijn omdat de voorzitter van de Laws Committee in zijn hoedanigheid als speler daar behoefte aan had. Ik vond het nogal frappant dat de officials dus meer invloed hebben dan de mensen die met de spelregels moeten werken i.c. de arbiters. Ook in Nederland hoor je vaak het geluid dat we overgeleverd zijn aan krachten waar we nauwelijks invloed op kunnen uitoefenen. Hopelijk verandert dat in de toekomst nog eens.

Het rookprobleem is in Nederland de laatste tijd onderwerp geweest van veel discussie. In Amerika hebben ze het anders opgelost dan hier. Roken is daar in het algemeen niet toegestaan. Verder wordt er duidelijk onderscheid gemaakt tussen de verschillende wedstrijdvormen. Bij Knock-out teams mag slechts wanneer het wedstrijdschema en de zaalruimte het toelaten om een aparte rookruimte in te richten, gerookt worden. Bij swiss-teams mag zelfs helemaal niet gerookt worden. Acht spelletjes moet je het maar zonder nicotine uit kunnen houden.

Voor parenwedstrijden geldt weer een andere regeling: na de vierde en negende ronde - van twee spellen neem ik aan - wordt er een rookpauze ingelast van zo'n tien minuten. De ervaring schijnt geleerd te hebben dat dat geen problemen geeft met discussie van gespeelde en nog te spelen spellen. De reactie uit de zaal deed vermoeden dat we betwijfelen of dat hier in Nederland ook zo zou zijn.

Uit Yokohama kwam nog een voorbeeld van een geval waarin je als arbiter zeer op je hoede moet zijn. Wat was het geval: een Japanse arbiter wordt door een zaalfunctionaris naar een tafel gestuurd. Daar aangekomen hoort hij van een van de spelers dat op het vorige spel is verzaakt. De arbiter constateert dat het volgende spel al in de speelfase is en concludeert dat het nu te laat is om nog herstel te eisen, alles keurig in overeenstemming met artikel 64 B4. Hij roept Schoder erbij om hem te helpen met het Engels om de beslissing aan de spelers mee te delen. Ook Schoder realiseert zich pas na enige tijd dat hier iets overzien is, namelijk *op welk moment is de verzaking geconstateerd?* Het feit dat je als arbiter pas aan tafel komt terwijl al met het volgende spel is begonnen, wil nog niet zeggen dat de verzaking ook te laat is geconstateerd. De verzaking moest dus ook gewoon volgens art. 64 bestraft worden.

Aan het eind van de avond besloot Ton Kooijman de bijeenkomst met de opmerking dat vier jaar zonder Schoder in ons midden veel te lang was geweest. Schoder had blijkbaar hetzelfde idee want hij zegde toe volgend jaar weer te komen als de Weko ervoor zorgt tijdig onze wensen ten aanzien van te behandelen onderwerpen aan hem over te brengen. Ik neem aan dat de Weko deze voorzet wel weet in te koppelen. Over gebrek aan belangstelling zal zeker niet te klagen zijn.

Nog steeds bestaat de gelegenheid een abonnement op de WEKO-WIJZER te nemen door storting van f7,50 op giro nr. 22.77.99. t.n.v. de NBB te Den Haag.

Reeds verschenen nummers worden alsnog toegestuurd.

Sinds de laatste telling is het aantal abonnees gestegen tot bijna 500. Toch nog veel te weinig, vinden enkele WEKO-leden. Begrijpelijk, want het zijn degenen die vooraf méér dan 1000 abonnees hadden voorspeld. Als er niet snel 'n paar honderd bijkomen, zijn zij 'n fles cognac kwijt.

(Weko-wijzer nr. 2. In december 2005 zijn er 1481 abonnees en het abonnementsgeld is €6,81.)

De toekomst gescreend

door E. Grajeshand

(eerder verschenen in Weko-wijzer 45, maart 1992)

Uw verslaggever is er in geslaagd beslag te leggen op de inhoud van een vraaggesprek dat zal worden gevoerd bij de opening van het op 1 april van het jaar 2002 in gebruik te nemen Nationale Bridgecentrum aan de Slavenburgwal. Het was hem ter ore gekomen dat daar aan elke tafel vier beeldschermen met toetsenborden zijn gemonteerd, waarachter de spelers plaats nemen.

Nog voordat ik een vraag had gesteld, begon de wedstrijdleader die me rondleidde, al te vertellen. Er komt geen spel kaarten meer aan te pas en ook geen bidding box, zei hij. Alles gaat met beeldschermen en toetsenborden. De centrale computer maakt de spelverdelingen voor een zitting aan en stuurt die, afhankelijk van wat ik als schema intoets, naar de tafels. Op dit moment spelen ze in elke ronde aan alle tafels dezelfde spellen; barometer zo gezegd. Maar ik kan ook gewoon een howell laten spelen, of een viertallenwedstrijd, of Swiss.

Nadat een spel aan alle tafels is gespeeld, verzamelt de centrale de resultaten en dan kent hij er meteen de matchpunten of IMP's aan toe. Na afloop van de zitting krijg ik direct de stand op mijn scherm en die kan ik aan alle spelers op hun scherm laten zien. Een printer heb ik ook wel, dat is meer voor de protesten en om aan de bridgejournalisten en andere belangstellenden door te faxen. Maar de journalisten gebruiken in de praktijk vooral hun glasvezel om van een spel waarop ze commentaar willen geven, de gegevens op te vragen: spelverdeling, bied- en spelverloop aan een bepaalde tafel, frequentiestaat en zo. Dat is namelijk allemaal opgeslagen.

Ik onderbrak hem. *"Wat verschijnt er bij de spelers op het scherm?"*

In principe allereerst de hand van de speler, onderaan het scherm. En tijdens de speelperiode wordt daarvan na elke slag de gespeelde kaart onzichtbaar. Bovenaan in het midden ziet hij tijdens het bieden de biedingen met de gegeven alerts stuk voor stuk verschijnen. Zodra de uitkomst door de leader en de andere tegenspeler is vrijgegeven, wordt het bieden gewist en komt links of rechts of bovenaan de hand van de blinde te voorschijn. Middenin ziet men bij elke slag de vier gespeelde kaarten komen. Verder vindt men in

de hoeken nog wat gegevens over het spelnummer en de kwetsbaarheid, het contract, welke partij de tot nog toe gespeelde slagen heeft gewonnen en de cursor laat zien wie er op elk moment aan de beurt is. Soms vind je nog bijzonderheden, zoals een oproep aan de arbiter of een stopsituatie.

Over de stop hoeven de spelers zich echter geen zorgen te maken want dat wordt door de programmatuur herkend en die zorgt er ook voor dat de volgende bieding niet binnen de tien seconden op de bieddiagrammen verschijnt. Er zijn trouwens ook andere stoppen in het programma dan na een sprongbod: twaalf seconden zodra de blinde op de schermen is verschenen en ook later, telkens vier seconden wanneer voor het eerst een nieuwe kleur wordt voorgespeeld.

Als een speler claimt, wordt een heel ander scherm aangebracht. Je kunt op dit moment alleen claimen als je aan de beurt bent om voor te spelen - d.w.z. de leader ook als hij in de blinde aan slag is. Mathilde, die het programma heeft gemaakt, zegt dat ze dat nog gaat veranderen. Wie de claim heeft ingetoetst, moet eerst aangeven hoeveel slagen hij nog afgeeft en welke kaart hij in de eerste twee volgende slagen voorspeelt, tenzij hij voor dat laatste "ANY" intoetst. Daarna krijgt de tegenpartij die gegevens te zien en ook alle resterende kaarten - alleen zij. Als ze beiden binnen vijftien seconden hebben ingestemd door "Y" in te toetsen, is het spel afgelopen. Zo niet, dan piept het programma uiterlijk na die vijftien seconden de WL op die beide partijen hoort en dan zijn beslissing intoetst. Overigens kan zelfs na een aanvankelijke instemming of arbitrale beslissing nog een wijziging conform art. 69 of art. 71 plaatsvinden. Laatst had de speelmodule ontdekt dat er was ingestemd met het verlies van een slag die op geen enkele manier kon worden verloren en toen werd ik door de module opgepiept. Dat was een heel geklun- gel want zoiets gaat buiten de normale procedure om.

"Als een spel afgelopen is, krijgen ze zeker hun hand van het volgende spel voor hun neus, of de mededeling waar ze voor de volgende ronde naar toe moeten".

Ja, of dat de zitting is afgelopen en dat de uitslag komt als iedereen klaar is of tot wanneer de pauze duurt. Maar in elk geval verschijnt na afloop van de dertiende slag - of nadat met een claim is ingestemd - zeven seconden lang een nieuw formaat op de schermen, namelijk het resultaat van het zojuist gespeelde spel en de score. Verder ziet men dan de tijd die de spelers over hun beslissingen hebben nagedacht, zowel die van het laatste spel als van de ronde en de zitting. Er is ook een registratie van de denktijd van elke bieding en elke gespeelde kaart die meer dan drie seconden heeft gekost - na stopsituaties, bij een claim en een uitleg geldt een iets andere tijd. Maar die specificatie wordt niet aan de spelers doorgegeven. Ze kan alleen door de wedstrijdleader worden geraadpleegd als hij tijdsoverschrijding vermoedt of als er door de tegenstanders over het tempo is geklaagd - en natuurlijk krijgt de Subcommissie art. 73 die ter inzage bij de protesten die ze behandelt.

De spelers kunnen tijdens het bieden en spelen ook nog naar een ander scherm overschakelen, nl. dat van vraag en uitleg. De gegevens verschijnen dan op alle vier de beeldschermen. We hebben de paren aangeraden hun systeemafspraken vooraf gestandaardiseerd in het geheugen te laten opslaan, zodat de uitleg waarom de tegenstanders vragen er bij een bepaald biedverloop nagenoeg vanzelf uitrolt. Maar op dit moment schijnen nog niet veel paren dat te hebben gedaan; ik weet alleen dat Chris het voor Biedermeier-2000 heeft uitgewerkt. Dat programma werkt trouwens nog maar gebrekkig en je kunt er geen signalen mee aan de weet komen. Mathilde zegt dat de Subcommissie art. 75 er geen eisenpakket voor heeft opgesteld en zij zeggen dat Mathilde het probleem niet behoorlijk heeft geanalyseerd.

Het specifieke vraag- en antwoordschema zit beter in elkaar maar het is nogal omslachtig want de spelers moeten elke keer als er wat wordt gevraagd, de hele uitleg opnieuw intoetsen. Gewoonlijk negeren de spelers de hele module en geven ze mondeling uitleg. Ze kunnen dan de ene keer een ander antwoord geven dan de andere keer en zich niets van de antwoordstandaards aantrekken, zonder dat er een haan naar kraait. Tussen haakjes, het programma voorziet er in dat de Subcommissie art. 75 bij protesten een opgave kan krijgen van de systeembeschrijving en alle geregi-

streerde uitleg die een paar de laatste tweeduizend spellen heeft gegeven. Maar ook dat werkt nogal omslachtig want dan krijgen ze een enorme uitdraai, waaruit ze zelf de uitleg moeten halen waarom het gaat.

Weer interrompeerde ik zijn enthousiaste uitleg met de opmerking dat het voor de meeste spelers nog wel wat wennen zal zijn.

"Komen er veel arbitrages voor van onvoldoende biedingen en voor de beurt bieden?"

Die zijn er helemaal niet. De programmatuur laat het enteren van zulke biedingen niet toe, zodat de drie andere spelers het niet eens merken. Iemand die niet aan de beurt is, kan er alleen tussenkomen om de laatste bieding van zijn partner te alerteren. Ook is het niet mogelijk een kaart te spelen als je niet aan de beurt bent, of meer dan één kaart in een slag te spelen. Verzaken is evenmin mogelijk. De spelers kunnen natuurlijk op elk moment op elke toets drukken maar alleen de volgens de spelregels toegelaten handelingen worden doorgelaten. Wel kunnen de spelers, ook al zijn ze niet aan de beurt, de arbiter roepen. Dat komt op de beeldschermen, bij mij gaat de pieper over en het gele lampje gaat branden om me de weg naar de juiste tafel te wijzen. Vanaf dat moment kan er niet meer worden geboden of gespeeld, totdat ik de blokkade ongedaan heb gemaakt.

Kunnen er dus ook geen strafkaarten komen?

Daar is wel een voorziening voor. In principe moet kunnen worden opgetreden tegen een speler die zegt dat hij die-en-die kaart heeft maar ik heb het in de praktijk nog niet meegeemaakt. Er is een apart veld op het scherm voor een grote strafkaart. Niet voor een kleine strafkaart want er kan niet per ongeluk een kaart van het beeldscherm zichtbaar worden gemaakt. Er zijn ook voorzieningen getroffen zodat de strafkaart altijd wordt gespeeld als dat reglementair vereist is. En als de partner van de strafkaarthouder aan slag is, kan hij niet voorspelen voordat de leider zijn keuze dienaangaande heeft ingetoetst. Mathilde wil de voorzieningen uitbreiden omdat meer dan één strafkaart bij dezelfde speler er nog niet in zit maar ik heb haar verteld dat niemand daar op dit moment op zit te wachten.

Hoe groot is het aantal tafels dat er kan worden aangesloten?

In dit gebouw hebben we er nu ongeveer honderd staan. Misschien breiden we dat volgend jaar uit, als er behoefte aan is en ze het kunnen financieren. Maar we kunnen ook remote werken; over de hele wereld als het moet. Mathilde vertelde me dat, als ik het goed onthouden heb, het aantal tafels maal het aantal borden van één zitting niet groter mag zijn dan zestien duizend driehonderd vier en tachtig. Meer zou wel kunnen, zegt ze, maar dan moet er een extra meenfreem worden gehuurd, of hoe dat heten mag.

Is het niet een wat verouderd idee om de vier spelers hierheen te halen in plaats van ze elk thuis achter hun Minitel te laten?

Neen, dat zou de spelers van een paar de kans geven op elkaars scherm te kijken, of overleg te plegen. We moeten ze met z'n vieren naar dezelfde speelzaal halen en het lijkt me ook beter als er een arbiter bij de hand

is. Die kan zo moeilijk op afstand werken. Zelfs als één van de vier thuis zat, zou hij tijdens het spel de gegevens van zijn bridge expert op kunnen oproepen.

Maar ze zouden wel b.v. de wereldkampioenschappen ergens kunnen houden, met een straalverbinding hierheen.

Ja, in theorie kan dat. Maar ik denk dat het er politiek niet in zit. De Amerikanen zeggen dat ze bezig zijn een beter systeem te maken en dat zou dan in Pasadena moeten komen. De EBL wil het in Lausanne vestigen en de rest van de wereld heeft voor Kuala Lumpur gekozen, geloof ik. Onze sponsor is al bij voorbaat woedend, tenminste, ze doen alsof. Maar ik denk dat ze met wat geld en publiciteit wel zullen inbinden. Het is leuk dat we het spits hebben afgebeten en ik denk dat ze op dit moment onze beveiliging nog niet hebben gekraakt; maar over een jaar of wat is dit systeem gemeengoed.

Wil het diploma van wedstrijdleader enige betekenis hebben, dan moet hij ook opgewassen zijn tegen een meerderheid van andere, niet zo alledaagse gebeurtenissen: resultaten op een scorekaartje met een arbitrale score, de verwisseling van twee borden, meningsverschillen na het opeisen van slagen, strubbelingen met conventies, een (vermeende) onethische handeling, een midner vaak voorkomende onregelmatigheid of een combinatie van onregelmatigheden. Daarover gaat het examen. Routinekwesities hoeven we niet te examineren; de kennis die de kandidaat daarvan bezit, komt doorgaans vanzelf aan het licht als hij over gecompliceerde zaken wordt geëxamineerd.

Geen enkele wedstrijdleader werkt helemaal foutloos; een zeker percentage van zijn beslissingen zal onjuist zijn. De publieke opinie levert helaas geen bruikbaar aanknopingspunt voor het maximale percentage fouten waarbij de belangen van de clubgenoten nog in redelijke mate gewaarborgd zijn. Sommige wedstrijdleaders hebben het vertrouwen van hun omgeving namelijk meer te danken aan de goedgelovigheid van hun clubgenoten dan aan een gering aantal fouten. Dat is echter geen gezonde basis en het gaat - gelukkig - ook hoe langer hoe minder op. Aan de andere kant, met honderd goede arbitrages kom je niet in de krant, met één verkeerde misschien wel.

De Examen Kommissie gaat er van uit, dat een WL nagenoeg alle routinezaken foutloos zal behandelen en dat hij in niet meer dan één op de drie kwesities, waarvoor werkelijk deskundigheid vereist is, de plank mislaat. Bij een goede WL ligt die verhouding natuurlijk beter dan een op de drie.

(In een artikel in Weko-wijzer nr. 4, december 1981, reageert Hans de Jager namens de Examencommissie op de kritiek op het WL-examen van 1981 (waarin slechts vier van de 28 kandidaten voldoende wisten te scoren).)

Hoe een protestformulier *niet* moet worden ingevuld

door Hans de Jager

(eerder verschenen in Weko-wijzer 57, maart 1995)

De lezers van dit tijdschrift weten dat de auteur van dit artikeltje nu eens de ene, dan weer de andere pet op heeft. Hier gaat het om zijn ervaringen als lid van de protestcommissie van een district, aangevuld met die van de oefeningen op een districts kaderdag en tijdens het kaderweekend van november 1994. Elders in dit blad vindt men de problemen 9 t/m 12 die op dat kaderweekend werden behandeld en daarnaar wordt in de hier te bespreken gevallen verwezen.

Om te beginnen moeten we ons het onderscheid realiseren tussen enerzijds de situatie waarin een wedstrijdleider zich bevindt, als hij op de club, in het district, of op een toernooi arbitreert en anderzijds die waarmee hij op een kaderdag of kaderweekend te maken krijgt. Een van de verschillen is dat een WL die op een kaderdag of kaderweekend een protestformulier moet invullen, er niet nog eens een nachtje over kan slapen eer hij het aan de openbaarheid prijs geeft en dat hij gehouden is, zelf mee te delen hoe de spelers erover denken, iets wat hij in de praktijk aan hen kan overlaten.

Maar het wordt hem ook gemakkelijker gemaakt; de gegevens van het speldiagram en het biedverloop zijn doorgaans al schriftelijk vastgelegd en in die gevallen kan hij eventueel volstaan met er in zijn rapportage naar te verwijzen. Daarmee vermijdt hij ook zich in die gegevens te vergissen, waarmee menig "echt" protestformulier wordt ontsierd. Bovendien worden op een kaderweekend de overtredingen niet serieus begaan; ze worden slechts in een rollenspel nageaapt. Dat maakt het aanvaardbaar dat ook de invulling van het formulier wat lichter wordt opgevat.

Het uitgangspunt om te beoordelen hoe een protestformulier moet zijn ingevuld, is echter in alle gevallen hetzelfde. De instantie voor wie het formulier bestemd is - die ik hier gemakshalve met de algemene term protestcomité (PC) aanduid - moet er een goed inzicht in krijgen wat er gebeurd is, met inbegrip van wat de WL heeft beslist en wat de beweegredenen van zijn beslissing(en) zijn geweest. De vraag of zijn beslissing juist was, is voor het invullen niet zo belangrijk; dat maakt het PC zelf wel uit. Het wil vooral de feiten weten.

In het algemeen gaat de WL er te veel van uit dat het PC al een aantal feiten kent. Hij mist de verbeeldingskracht het PC te zien als een groep personen die weliswaar goed op de hoogte zijn met het bridgespel en de spelregels, soms ook van het evenement, maar niets afweten van het concrete geval en voor wie dus alle relevante gegevens hierover op papier moeten worden gezet. Uit de rapportage moet blijken wat er aan tafel is gebeurd, wat de WL toen heeft beslist en wat de inhoud is van het onderhavige protest.

Hoe ging dat op het kaderweekend? Bij spel 9 vermeldt een van de WL's over de feiten vrijwel niet meer dan "Er was verkeerde informatie gegeven over de betekenis van 4SA". Een kras staaltje van onvolledigheid: welke informatie was gegeven, wie had dat gedaan en wanneer was dat, die essentiële gegevens ontbreken op het formulier.

Het kan wel degelijk beter en dat is helemaal niet zo moeilijk. Op een ander protestformulier van hetzelfde spel staat o.m. het volledige biedverloop en uit het daarin geplaatste vraagteken blijkt op welk moment en door wie de vraag was gesteld, terwijl een en ander wordt toegelicht met "4SA staat op de systeemkaart als Blackwood", "5♦ = 1 aas" en "Na de dichte uitkomst corrigeert oost dat 4SA bedoeld is voor de lage kleuren". Met zulke gegevens kan een PC wat doen en in het onderhavige geval rapporteert de WL bovendien o.m. wanneer hij werd geroepen, wat hij toen heeft beslist en hoe de spelers op die beslissing hebben gereageerd.

Een ander voorbeeld van een onvolledige beschrijving trof ik aan bij spel 11. Een WL rapporteert slechts "NZ hebben door 3♣ niet te alerteren een overtreding begaan. OW zijn benadeeld als gevolg van die overtreding". We missen de mededeling dat het Ghestem is en dat die conventie op de systeemkaart staat. Ook wordt niet toegelicht waarom OW benadeeld zijn (hun verhaal was dat ze anders nog 5♣ of 5♥ zouden hebben geboden), wat het resultaat van het spel was en wat het wellicht zou zijn geweest als er wel was gealerteerd. Evenmin krijgen we de visie van NZ te zien dat en waarom OW in hun ogen niet zijn benadeeld.

Tegenover die te beknopte weergave van de feiten staat dat WL's vaak geneigd blijken hun beslissing uitgebreid toe te lichten. Ik vermoed dat ze daaraan behoefte hebben als hun standpunt door de protesterende partij met klem wordt aangevochten, of als ze om een andere reden niet zeker van hun zaak zijn. In strikte zin hoeft een PC niet over de motieven van de WL te zijn ingelicht: het zal zijn beslissingen wel met zijn eigen argumenten onderbouwen.

Maar de motivering van de WL kan wel bijkomstigheden onthullen waar ook het PC wat aan heeft. Ter toelichting van zijn beslissing kan de WL er bijvoorbeeld op wijzen dat hij zo heeft beslist dat de overtredende partij in beroep kan gaan, of dat hij de overtreder al eerder in deze zitting had gewaarschuwd voor een soortgelijk vergrijp. Het is ook wel eens gemakkelijk voor het PC als het in zijn uitspraak kan volstaan met te verwijzen naar de overwegingen van de WL. Bovendien kan het PC er soms informatie uit putten die het niet op andere wijze heeft verkregen.

Een van de WL's op het kaderweekend illustreert dit op duidelijke wijze, waarmee hij helaas tevens laat zien hoe zijn rapportage tekortschiet. Bij spel 12B schrijft hij op het protestformulier: "Mijn eerste idee om de STOP als ongeoorloofde inlichting af te doen was onjuist. Oost gaf te kennen dan liever 6♠ te bieden. Zuid heeft daar bezwaar tegen; volgens art. 25B2(b)(2) mag oost nu nog steeds 6♠ bieden, waarop west verplicht moet passen". Een lid van het PC dat het hiermee moet doen, weet na de tweede zin nog steeds niet wat er gebeurd is. Pas door de woorden "volgens art. 25B2(b)(2)" komt hij tot de ontdekking dat het om een herstelde biedvergissing gaat. Hoe de toedracht precies was, waarom de keuze van de WL viel op art. 25B en niet op art. 25A, dit alles en nog veel meer staat er niet bij.

Wat ik hierboven gaf, waren voorbeelden waarbij zelfs de meest essentiële gegevens ontbreken. Daarnaast zijn er minder onmisbare zaken die echter toch van belang kunnen blijken. Bijvoorbeeld: hoe de WL de feiten te weten is gekomen, dat een speler naderhand niet precies hetzelfde heeft gezegd als in eerste instantie, hoe sterk de betrokken paren zijn, of ze vaker meningsverschillen hebben, of NZ en OW elkaars afspraken kennen, of noord en zuid geregeld samenspelen, of dit in hun om-

geving gangbare afspraken zijn, hoe de stemming aan tafel was.

Op het protestformulier moet de WL een keuze maken wat hij uit de veelheid van zulke achtergrondgegevens wel en niet zal kiezen. Daarvoor zijn geen algemene richtlijnen te geven. Het vraagt veel inzicht om aan te voelen wat bij de mogelijke beslissingen van het PC een rol zou kunnen spelen. De eigen afweziging van wat belangrijk is, heeft hij immers al gemaakt.

Tot zover de kern van het formulier. In het bovenste stuk van de voorkant is verder ruimte voor een flink aantal administratieve gegevens maar ik moet constateren dat daarvan op het kaderweekend nagenoeg niets werd ingevuld. Voor sommige rubrieken kan ik dat goed begrijpen, vooral waar het om een oefening ging. Men was tenslotte niet aan zijn belastingbiljet bezig. Misschien heeft zelfs een van de groepsleiders gezegd dat het niet nodig was. Mijn ervaring als lid van een protestcommissie is echter dat aan zulke gegevens in de praktijk meermalen behoefte bestaat. Soms komt het PC zo nog iets meer te weten, bijvoorbeeld de kwetsbaarheid; of uit de vermelding van spelnummer en gever blijkt dat aan het genoteerde biedverloop een voorafgaande pas mankeert. In geen van de formulieren van het kaderweekend was iets over de resultaten van het spel in een eerdere ronde te vinden, hoewel in elk mapje een reizende scorekaart zat met de resultaten uit verscheidene eerdere ronden, wanneer het een parenwedstrijd betrof. Het is lang niet denkbeeldig dat een PC er behoefte aan heeft en een vermelding ervan, bijvoorbeeld in de rubriek "frequentiestaat", is dan ook beslist niet overbodig.

Het voorgaande was hoofdzakelijk bedoeld als een advies aan de WL die het protestformulier invult. Hij zou er eigenlijk al tijdens zijn opleiding in getraind moeten worden. Daarnaast kunnen ook de leden van een PC er lering uit trekken. Willen ze verantwoorde beslissingen nemen, dan kunnen ze blijkbaar lang niet altijd volstaan met de informatie die hun werd aangeboden. Het kan zinvol zijn dat ze nadere inlichtingen inwinnen, vooral wanneer de aangeboden informatie kennelijk rammelt, of als de zaak dubieus is en additionele informatie misschien tot een andere beslissing zou leiden. Het gaat er niet om de wens van de spelers "we willen gehoord worden" te honoreren want die vertellen in de meeste gevallen toch niet meer dan ze al op het protestformulier

hebben geschreven. Het gaat erom dat de WL of een speler desgevraagd hun kennis van het gebeurde zou kunnen aanvullen. Op de club, in het district en op een toernooi is de WL gewoonlijk eenvoudig bereikbaar en meer dan eens is zijn aanwezigheid bij de behandeling van het protest een vanzelfsprekendheid. Bij de zittingen van de landelijke PK is dat anders. Op de jongste bijeenkomst van de toparbiters - die toch geacht kunnen

worden de protestformulieren deskundig in te vullen - werd geklaagd dat er zelfs op het hoogste niveau van onze bridge-rechtspraak soms misverstanden blijken te bestaan. Een van de conclusies op die bijeenkomst was dat ook de PK eens wat vaker om meer informatie zou kunnen vragen, als de feiten of omstandigheden niet ten volle uit het protestformulier en de andere stukken blijken.

Van de groene tafel

door Ton Kooijman

1) *Eerst een reactie op een aantal opmerkingen die eerder zijn gemaakt.*

In de zomer-Weko-wijzer wordt protest 04-42 behandeld. Na een denkpauze en een doublet loopt de partner eruit en biedt 7♠. Dat gebeurt in de Eerste Divisie. De PK vindt het goed maar in het commentaar wordt beweerd dat op hoofdklasseniveau het bieden van 7♠ minder duidelijk is en dat de PK in dat geval mogelijk een gewogen score met 50% voor groot slem en 50% voor 7♥! – 4 had gegeven. De commentator noemt dat heel cryptisch 'geen gezonde situatie' en dat ben ik met hem eens. Artikel 12C2 zegt heel duidelijk dat de arbitrale score gebaseerd dient te zijn op een resultaat dat behaald had kunnen worden als de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden. Als het oordeel is dat het 7♠-bod een overtreding is dan wordt dat niet in de overwegingen betrokken en dus ook niet in een gewogen score meegenomen. Nu zegt artikel 12C3 dat een protestcommissie iets anders kan doen maar de algemeen geaccepteerde interpretatie is dat het principe zoals verwoord in 12C2 daarbij overeind moet blijven. Dus terug naar het moment vooraf gaande aan de bieding die wordt afgekeurd.

In IMP nr. 7 wordt beweerd dat het Laws Committee van de WBF heeft bepaald dat denkpauzes met schermen als beide partijen meebieden, niet te duiden zijn en er dus niet opgetreden kan worden. Dit is onjuist. Het Laws Committee heeft iets dergelijks nooit besloten en dat zal het ook niet doen omdat dit aanvullende bepalingen zijn die door een regelend bestuur worden vastgesteld. Dat is in Nederland bij mijn weten niet gedaan.

Er zijn de laatste paar jaar twee aanvullingen ontstaan bij het gebruik van schermen. Enige tijd nadenken wordt als normaal beschouwd, zeker op een hoog niveau als beide partijen

meebieden, en spelers wordt gevraagd het doorschuiven van de tray zo nu en dan te vertragen om random pauzes te creëren, waardoor de echte pauzes minder opvallen. En een denkpauze mag alleen maar vastgesteld worden door de andere kant van het scherm. Dat past mooi bij de eerste aanvulling.

Terug naar uw vragen.

2) Van Ben Schelen:

Wat is de werkelijke reden dat sluier- of cryptische signalen zijn verboden?

Op niveau mogen onder voorwaarden wel HOM en BSC worden toegepast.

Weet iedereen waar we het over hebben? Het gaat om een signaal dat de tegenspelers wél kunnen interpreteren maar de leider niet. Als voorbeeld: de LT komt uit tegen 3SA en dan is het bijspelen van een lage kaart aanmoedigend als de RT meer dan acht punten heeft en anders afwijzend. Dat valt redelijk te bepalen door de LT maar niet door de leider.

Dergelijke signalen zijn heel inventief maar in strijd met het principe dat er met open vizier gespeeld wordt. En dat principe weegt zwaar. Een andere reden kan ik niet verzinnen.

Oude Weko-wijzers

Bent u geïnteresseerd in de complete serie oude Weko-wijzers? Bestel dan de CD-rom waarop de nrs 0 t/m 100, als PDF-bestand, te vinden zijn. Maak €15,- over op postbankrekening 22.77.99 t.n.v. Nederlandse Bridge Bond te Utrecht o.v.v. "CD-ROM Weko-wijzers" en de CD-rom wordt u toegestuurd.

3) Van Koen Poppe:

Hierbij een reactie op onderdeel 3 in het artikel van de groene tafel in de laatste Weko-wijzer. Iemand die twaalf slagen van top heeft, kan m.i. best al snel een slag afgeven, bijvoorbeeld in een poging een dertiende te "stelen".

♠ AHVB10

♥ HV2

♦ 84

♣ HV3

 N
W O
 Z

♠ 764

♥ 73

♦ AHVB10

♣ A97

Zuid zit in 6SA en krijgt geen hartenstart, Er zijn dertien slagen maar zuid kan niet tot dertien tellen en ziet er maar twaalf. Hij speelt in slag 2 of 3 een kleine harten in de hoop een slapende west met het Aas te vinden.

Koen heeft gelijk maar ik begrijp niet helemaal het verband met het probleem in het zomer-nummer dit jaar. Er kan in bovenstaand geval pas een 'case' ontstaan als de leider claimt. Stel hij speelt 6 of 7SA en claimt dertien slagen, dan zal niemand een bezwaar maken. Iemand die dertien slagen claimt, gaat niet een kleine harten naar HV spelen. Stel hij claimt voor twaalf slagen en ontdekt later dat hij er dertien heeft. Dan is het goed ons de opmerking van Koen te herinneren. Waarom zou je niet gelijk een kleine harten op tafel leggen om daarmee je enige verliesslag te markeren of zelfs te hopen dat je de slag mag maken?

4) Van Chris Prins het volgende verhaal dat ik even heb laten liggen omdat het in dit 100^e nummer thuis hoort, vond ik:

Het overlijden van Hans de Jager brengt mij het volgende voorval in herinnering. Tijdens het tweede kaderweekend op 4 en 5 november 1972 was op zaterdagmorgen de ethiek aan de orde. Met name werd toen ook gesproken over het stellen van vragen, die de uitkomst door de partner kunnen beïnvloeden. De volgende ochtend was er een kleine pauze tussen de ochtendzitting en de lunch, die ik spelende doorbracht, links van mij Wim Wagner, Hans als mijn partner, en Louise

Berenson rechts. Met een: "Alles echt partner?" zetten wij ons aan tafel. De eerste twee spellen kan ik mij beslist niet herinneren, maar op het derde spel opende Wim 1♠. Hans boog zich minzaam naar Louise en vroeg: "Is die klaveren echt, mevrouw?" Het antwoord was een beetje vinnig: "Ja, we hebben afgesproken dat alles echt is, daar was je toch zelf bij?" "O", zei Hans, "dat is waar ook, neemt U mij niet kwalijk."

Even later mocht ik uitkomen tegen 3SA. Ik overwoog nog of ik van mijn waardeloze hand met harten of schoppen zou starten, maar het was al te laat. Mijn boze ik had de singleton klaveren op tafel gelegd!

Hans rolde met AHV10x de 8 in vieren van Wim en de boer derde van Louise op, maakte de eerste vijf slagen en zei minzaam: "Dat is dan 3SA één down; prima uitkomst, partner!" Nooit zal ik zijn pretoogjes vergeten.

Louise was uiteraard in alle staten. Hans vroeg: "Is er een arbiter in de zaal?" en Louise riep Ed den Haring om te komen arbitrerend. Arme Ed werd geconfronteerd met drie door elkaar heen pratende spelers, die respectievelijk betoogden toch te mogen vragen als hij aan de beurt was om te bieden (Hans), recht te hebben op elf slagen (Louise) en de vraag van Hans niet eens te hebben gehoord, maar altijd van een waardeloze hand met de kortste kleur te starten, in de hoop dat partner daarin lengte zou hebben (ik). Voordat Ed een uitspraak kon doen, werd hij gered door de gong die aankondigde dat de maaltijd gereed stond.

Veel later heb ik gehoord dat dit voorval voor de Weko (mede?) aanleiding is geweest om live-arbitrages in te voeren als oefening op de kaderweekends en instructiedagen.

5) Van Martin Phaff een doorgestuurde vraag waar hij zelf (op internet) een antwoord op geeft dat Ben Schelen niet echt bevalt: 'Ik werd pas aan tafel geroepen nadat alle kaarten gespeeld waren. In de drie na laatste slag was verzaakt en de verzaking was hersteld zonder arbiter. Niet helemaal duidelijk was of de overtreder na het ontdekken van de verzaking al weer voorgespeeld had maar de onregelmatig gespeelde kaart was ook niet tot strafkaart gemaakt zoals bij een onvoldongen verzaking. Achteraf had dit niets uitgemaakt. Omdat ik te laat aan tafel kwam en het spelverloop was geworden alsof geen onregelmatigheid had plaats gevonden, besloot ik de

score ongewijzigd te laten na een reprimande aan beide paren voor het niet roepen van een arbiter.

Is deze beslissing juist of had ik moeten beslissen alsof ik wel op tijd aan tafel geroepen was? In dat geval had ik moeten besluiten dat de verzaking voldongen was en dat één slag overgedragen moest worden maar het oordeel van voldongen zou gebaseerd zijn op het nadeel van de twijfel voor de overtreder.'

Martin Phaff:

Je kunt op grond van 12A2 beide partijen G geven, volgende keer word je dan wel op tijd geroepen.

Ben Schelen:

Dat zou ik niet doen: een arbiter moet met zijn vingers van het resultaat afblijven. Ik laat de score staan en geef beide partijen een preek en een PP (personal penalty) van 25% van de top. De arbiter MOET tijdig worden geroepen.

Hoera, daar ben ik blij mee.

Voor mij spelen de omstandigheden zwaar mee. Als de verzakende partij ervaren is en de tegenstanders minder, zal ik zeker proberen achter de feiten te komen en zonodig strafslagen vaststellen. In het omgekeerde geval neig ik naar niets doen. En als beide beter moeten weten, is een straf op zijn plaats, meer zoals Ben dat voorstelt, met behoud van het werkelijke resultaat dan zoals Martin suggereert: beide paren gemiddelde min. Dat laatste kan een flinke beloning zijn als je op een nul afstevent.

6) Van Marcel Schoof, die dit elders besproken geval doorstuurt:

West opent met 1^a en oost heeft zich vergrepen, ze wilde 3^a bieden (limiet) maar heeft per ongeluk 5^a gepakt en merkt dit zelf niet want gaat vervolgens weer in haar kaarten kijken. Zuid past vlot. West zegt 'huhhh???' en nu kijkt oost op en bemerkt haar vergissing. OW spelen geen rare fratsen (zoals 5^a is voorstel voor zes of zoiets).

De arbiter oordeelt dus dat er inderdaad sprake is van vergrijping. Ik weet dat het in dit geval niet uitmaakt of de LT al geboden heeft; zolang partner nog maar niet geboden heeft, mag er worden hersteld. Maar maakt het iets uit dat de partner er de aandacht op gevestigd heeft? Daarover kon ik namelijk niets vinden in het boekje.

Dit geval staat er niet letterlijk in maar door het combineren van een paar artikelen kom je er wel uit. Artikel 16A beschrijft wat geoorloofde en ongeoorloofde informatie is en geeft aan dat anderszins verkregen informatie niet mag worden gebruikt. Wat vinden we van 'huhhh???'? Juist, dus mag de bieding niet meer vervangen worden want ook 25B is niet van toepassing na de pas van zuid. De WL dient zelfs na te gaan of west niet 6♠ zou hebben kunnen bieden als oost zich stoïcijns had gedragen.

In de discussie hierover zegt iemand dat artikel 25A niets vermeldt over de manier waarop de speler ontdekt dat hij een verkeerde bieding heeft gedaan, dus mag het altijd veranderd worden. Dat is wel erg kort door de bocht. WL's leren dat de spelregels een eenheid vormen en dat algemene principes, zoals beschreven in het blauwe boekje, algemeen geldig zijn. Als we alles overal moeten herhalen, wordt het geheel helemaal onleesbaar.

6) Van Gerard Dingjan:

Wanneer je de websites van een groot aantal clubs bekijkt, constateer je dat er een verscheidenheid is in onder meer het aantal te spelen ronden per competitie (voor promotie en degradatie). De klassebreedte is vijf-acht avonden en dan promotie en degradatie. Dit geldt idem voor interne viertallen, waarbij ook vier avonden voorkomt. Wat wordt nu door NBB (wedstrijdleiding) aan clubs geadviseerd? Hoeveel spellen per avond (24, 25 of 28)? Hoe gaat het met de toekenning van meesterpunten in alle gevallen?

Kan hierover niet eens iets worden gepubliceerd in het Bondsblad? Aan wie ik het ook vraag, men heeft alleen een eigen mening. Veelal wordt gezegd, het staat in het reglement van de club.

Ja Gerard, gelukkig mogen clubs zelf bepalen hoe ze hun competities inrichten en dus kom je zoveel meningen tegen. De Weko heeft overigens in het verleden daar wel suggesties in gedaan, of zelfs adviezen over gegeven. Bij mijn weten is er ook een boekje over verschenen en het bondsblad zal er eveneens aandacht aan besteed hebben. Vraag maar na in Utrecht. Daar moet je ook voor de meesterpunten terecht want daar weet ik echt helemaal niets van af.

Reactie van "Utrecht":

Er is inderdaad het boekje "Clubcompetities" dat geschreven is door Ruud Ruijg en verschenen in september 2003. Het is te vinden op www.bridge.nl (>publicaties, >clubcompetities) en ook aan te vragen bij het bondsbureau (opleidingen@bridge.nl).

De standaard-meesterpunctentabellen gelden voor series waarbij ten minste 100 spellen

worden gespeeld. Dat kan dus in vier avonden van bijv. 25 of 28 spellen maar bij minder spellen zijn ten minste vijf avonden nodig. Worden er vier avonden van 24 spellen gespeeld dan zijn er ook afwijkende tabellen beschikbaar.

Vragen voor deze rubriek blijven welkom bij Ton Kooijman: t.kooyman@worldonline.nl.

Demonstratie spelregel-computer

door N.J. Neelis

(eerder verschenen in Weko-wijzer 9, maart 1983)

In samenwerking met Philips Nederland heeft de Weko een computer ontworpen, die feilloos alle arbitrages kan oplossen.

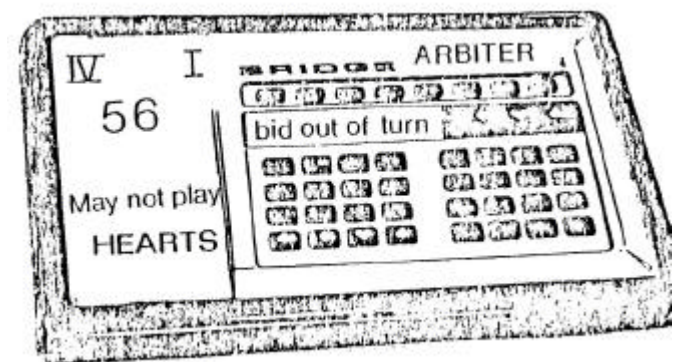
Een druk op een bepaalde knop en de computer geeft op alle overtredingen tegen de spelregels een arbitraal antwoord.

Een ingetoetst getal geeft antwoord op elk arbitrageprobleem. Het getal 5301 bijvoorbeeld gaat over Hoofdstuk 5 'Het bieden'; het getal begint dan met een '5'. De twee volgende cijfers geven aan artikel 30 'Voor de beurt passen' en het laatste cijfer, de '1', heeft betrekking op lid 1 van art. 30.

'5301 = 'dus wanneer een speler voor de beurt heeft gepast voordat een speler een bod heeft gedaan of wanneer' etc.etc.

Ook Hoofdstuk 7 'De regels van ethiek' is niet vergeten, integendeel. In het programma is vooral aandacht besteed aan het lange denken en dan passen. De oplossing van deze veelvuldig voorkomende arbitrage kan met deze computer heel eenvoudig worden.

Wanneer in de computer de kaartverdeling en de bieding worden getypt, komt de oplossing er automatisch uit.

Het gevolg van deze grandioze en goed geheim gehouden uitvinding zou kunnen zijn dat de Spelregelboekjes overbodig worden, dat de Protest Commissie bedankt kan worden voor

de verrichte diensten en vervolgens naar huis worden gestuurd en dat de wedstrijdleaders-cursussen kunnen worden beperkt tot een handleiding voor de bediening van de computer. De kosten die hiermede bespaard worden, kunnen zeer groot zijn.

De computer is op tweeërlei wijze geconstrueerd. Hij kan praten via een ingebouwde recorder en kan ook zijn uitspraak op papier uittypen. Deze laatste versie schijnt iets goedkoper te zijn.

Hoe duur deze uitvinding zal worden, is nog niet te zeggen doch zal liggen in de orde van f1.000,=.

Er verschijnt uiteraard 'n versie in het Nederlands en ook een in het Engels. Vooral dit laatste is van groot belang vanwege de productie-aantallen, waardoor de prijs zeker zal worden gedrukt. Doch ook in het Chinees en in het Japans zal de computer in de nabije toekomst kunnen praten en schrijven.

De demonstratie, 'n wereldprimeur, zal plaatsvinden op Goede Vrijdag

en wel op het Bonds bureau te Den Haag.
Aanvang: 10 uur.

Belangstellenden zijn van harte welkom.

De geïnteresseerden uit de verafgelegen districten behoeven de reis naar het westen niet te maken. Voor hen zal in de loop van de zomer ook in hun omgeving een demonstratie worden gehouden.

Het is denkbaar dat vele wedstrijdleaders die op de demonstratiedag verhinderd zijn, nadere informatie willen hebben. Dit kan onder één beperking en we hopen dat iedereen daar begrip voor kan opbrengen. De informatie over de spelregel-computer worden alléén gegeven op de demonstratiedag, dus de eerste vrijdag van april, tussen 10.00 en 12.00 uur.

De antwoorden van "help de wedstrijdleader"

Geval 1:

Klaveren heer-zesde bij partner is genoeg voor een verantwoorde 3SA, heel redelijk bod dus?

Met klaver boer-zesde en verder niets is 3SA vrijwel kansloos. In deze biedsituatie bepaalt de antwoordende hand wat er gespeeld gaat worden: 3♣. Oftewel: pas is een logisch alternatief en 3SA is gesuggereerd door de denkpauze. Dus terugdraaien. In de praktijk had de 2♠-bieder een hand waarmee u en ik na de positieve 2SA van partner zeker 3SA hadden geboden. Eerlijk gezegd vind ik het 3SA-bod van de openende hand zo onethisch dat een extra straf op zijn plaats was geweest maar die heb ik niet gegeven.

Geval 2:

Artikel 47 E2 is heel duidelijk: als er kaarten (één kaart is al genoeg) van de dummy zichtbaar zijn, mag de uitkomst niet meer terug. Blijkbaar vinden we het niet redelijk dat de uitkomst mede gebaseerd kan zijn op voortijdige kennis over de kaarten van de dummy. Maar als de leider daar geen bezwaar tegen heeft? Ik heb de kaart laten terugnemen. Dan moet je de leider nog wel vertellen dat het bezit van ♣A bij de LT ongeoorloofde informatie is voor de leider en geoorloofde informatie voor de partner.

Als u bezwaar heeft tegen deze oplossing, kan ik me daarbij best wat voorstellen; ik kan geen bezwaar hebben tegen de oplossing om art 47E2 gewoon toe te passen. Dan blijft de uitkomst gehandhaafd en moet de WL eventueel later een arbitrale score toekennen.

Geval 3:

Merkwaardig die uitleg van oost. Dat het bijvoorbeeld een stop in harten aan zou geven, kan ik me nog voorstellen maar "natuurlijk"? Zijn hand volgt de uitleg niet en ook west kwam niet op dat idee, dus lijkt het redelijk om de voetnoot van artikel 75 te volgen: zonder duidelijk bewijs neemt de WL aan dat er sprake is van verkeerde uitleg.

En dan heeft noord zeker een punt: zonder de verwachte singleton in harten bij zijn partner is het nemen van ♣A niet voor de hand liggend. Dan heeft oost een beslissing te nemen die fout kan gaan, dus heb ik NZ een extra slag toegekend.

Geval 4a:

Volgens de spelregels moet het spel voortgezet worden maar dat heeft natuurlijk weinig zin meer. Het is handiger maar meteen een beslissing te nemen. En is het belachelijk dan ♠A te spelen als je bij de leider nog twee troeven verwacht? Nee, dus kreeg de leider nog één slag. Dat vonden OW wel belachelijk, maar daar moet een WL zich niet te veel van aantrekken.

Geval 4b:

Wat is hier nou aan de hand? De dummy kan niet claimen en oost kan natuurlijk niet zijn kaarten ingooien als de dummy zich misdraagt maar om dat dan wél een claim (of concessie) te noemen? Ik vond dat ik eerst maar eens moest proberen op basis van redelijkheid te bepalen aan wie de laatste twee slagen toekwamen. En dat is niet zo moeilijk. Het is duidelijk dat de leider oost op ♦H speelt, anders had hij slag 11 met het aas genomen. En west heeft ♠9 zeker niet want dan incasseert hij die wel. Waarom hij de slag niet aan oost liet, is overigens een raadsel. Dus de leider zou het goed hebben gedaan, door in de dummy een kleintje te spelen. Aldus de arbitrage.

Geval 5:

Hoewel niet expliciet moet dit toch als een claim voor twaalf slagen gezien worden, als tenminste ♠H goed zit. Dus twijfelachtige zaken dienen in het nadeel van de claimer beslist te worden. Maar er is behalve de snit niets over een speelplan gemeld. Zou de leider zijn contract gemaakt hebben? Hij zal de ruitens moeten aanpakken en alleen als hij twee keer naar de dummy speelt en west de aas twee keer ophoudt, wordt het lastig. Maar dan heeft de leider twaalf slagen door de harten te incasseren. Ik heb de leider twaalf slagen gegeven, niet onredelijk maar ook niet vanzelfsprekend.

Geval 6:

Als je denkt een slag aan troef vrouw te verliezen, is het niet dwaas die slag zo snel mogelijk weg te geven, dan kun je aan het volgende spel beginnen. Dus nee, zuid kreeg van de WL geen extra slag en ging één down in een koud contract.